

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἁποδορὰν ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέα δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χρυσεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8^{ος} Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Δεκεμβρίου 1901 Ἔτος 23^{ον}.— Ἀριθ. 49

τὴν Ἐσμεράλδαν δὲ, ἂν αὐτὴ κατοικῆ εἰς Παρισίους αὐτὸ κατοικεῖ εἰς... Κυπαρισίους, ὅπου ὑπερέχει χάρει δὲ πάλυ διὰ τὴν γνωριμάν του Λευκοῦ Κρίνου καὶ ἴσως συναντηθῶν— ὁ Παντελεὴς Τραπεζοῦντιος χαιρετᾷ τὴν Ἐσμεράλδαν, Πρασίην, Ἐξοχὴν, Λευκὸν Κρίνον καὶ Ἰωάννην Τριφυανίδην— πού εἶνε συμπατρὸς τῆς— ἡ Πολύχρωμος Χρυσάλλις ἀσπάζεται τὴν Ἐρμιόνην Τολιοπούλου καὶ ζητεῖ τὸ ψευδώνυμόν της, χαιρετᾷ δὲ τὸν Ἀπόγονον του Νόστορος καὶ τὸν πληροφορεῖ δὲ τὸν γνωρίζει.— ἡ Ρουμανικὴ Σημάτα πληροφορεῖ τὴν Γαλλικὴν Ναυαρχίδα δὲ εἶνε πολὺ γνωστὴ τῆς καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ ἔρχεται συχνότερα εἰς τὴν πατρίδα της: ζητεῖ δὲ τὸ ὄνομα τοῦ Ζιζανίου τοῦ Γυμνασίου.— ἡ Μενεξεδένια ἀσπάζεται τὴν Σημάταν τῆς Ἐλευθερίας καὶ τὴν εὐχαριστεῖ διὰ τὰ συγχρητήρια.— μερικὰ παραλείπονται ἄλλοις χώρου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλλάξουν: ἡ Κοπηλάτις Κόθρον μετὸ Τέμενος τῶν Μουσῶν, ἡ Τριφυανίδην Ἑλληίδα, Ἰον τοῦ Ἄγρου, Γλυκίφρονος Σελήνην καὶ Βασίλειαν τοῦ Κατέρου (μετὸ ὄνομά του)— ἡ Ἀμβρακιδεὺς Ἄδρα μετὸν Κρητικὸν Ἰσχυροῦν, Βασίλειαν τῆς Ἐρμιόνης, Κεραμιδοῦρατον, Τραγιάσκον καὶ Ἀργυρῶν Συρικτρον.— ἡ Ποιμενίς τῆς Ἀργῆς μετὸν Μελαγχροῖν τῆς Ἀνδρου, Ἰτέαν Ἀρτιζόνην, καὶ Βιγλιαν.— ἡ Μαρίδα τοῦ Ἐνρίππου μετὸν Ἀργυρῶν Συρικτρον, Δοκίμοις, Ὀλοφάντες Νεραίδας καὶ Κόρην τῶν Ἀλπεων (μετὰ ὄνομά των)— ἡ Ἐδθημοσκόρη μετὸν Συριακὴν Σανθούλαν, Κωπυλάτιδα Κόθρον, Ἀργυρῶν Συρικτρον καὶ Μελαγχολικὴν Σεληνόατραδα.— ἡ Ἑλληνικὴ Ναυαρχίς μετὸν Ζουλέκιαν, Χιακὴν Μαργαρίταν, Κεντρί, Ὀρειποῦλον Ψυχὴν καὶ Κατσαροῦλλων.— ὁ Τριφυανὸς Λέων μετὸν Κυματιζοῦσαν Ὀθάλασσαν καὶ Τρομοσθῶνον Ἀστέρην.— ὁ Ἀστρον τοῦ Αἰγαίου μετὸν Τριφυανὴν Ἑλληίδα καὶ Ἀγρολοῦλουδον Ἀνδρον.— ἡ Ἐντυχὴς μετὸν Περθεῶσαν Καρδιαν, Ἀπόδρα τῆς Ἐρμιόνης καὶ Ἀγρολοῦλουδον τῆς Ἀνδρου.— ὁ Παμπόνηρος Κατεργάτης μετὸν Τριφυανὴν Ἀστὴν, Παγωμένον Καύκασον καὶ Δροσέρην Ἐσπεραν.— τὸ Λευκὸν Κρίνον μετὸν Τριφυανὸν Λέοντα, Τριφυανὸν Ἰπέαν, Τριφυανὴν Ἑλληίδα, Κόκκινην Ἐξοχὴν καὶ Ἰσημερινὸν τοῦ Κόθρον.— τὸ Κρητικὸν Κάστανον μετὸν Ταυγέτην, Ἀπόδρα τῆς Ἀνοίξεως, Γλυκίαν Καρδιαν, Κόκκινον Ἀσπίδα καὶ Ἀστὴν τῆς Ἐλευθερίας (ἂν θέλων, μετὰ ὄνομά των)— ἡ Κυλαμιά μετὸν Μόνορον (τὴν ὁποῖαν ἴσως γνωρίζει).— ἡ Περσὴ Ταξειδιώτις μετὸν Ἰον τοῦ Ἄγρου.— ἡ Νεαρά Ταξίς μετὸν Σκληρόν Βράχον, Λευκὸν Ἰακίνθον καὶ Τυδα.— ἡ Κωπηλάτις Κόθρον μετὸν Χρυσὸν Ψάρακι, Θερινὴν Βροχίαν, Ἀγρὸν Περιοστράκι, Ναυτην τῆς Ναυαρχίδος καὶ Ταυγαρέλαν.— ἡ Ποιμενίς τῆς Ἀργῆς μετὸν Ἀμαρῶν, Ἀγγελοῦν Ἀγγερινὸν καὶ Ἰλδὸν τῆς Θαλάσσης.— ἡ Ἀμβρακιδεὺς Ἄδρα μετὸν Ψευδοκρητόρον, Δελαμῶν, Κεντρί, Ἀνθος, τῆς Ἰσομοῦνης καὶ Κρητικὸν Κάστανον.— ἡ Ἑλλῆς Κόσμιν μετὸν Βασίλειαν τῆς Ἐρμιόνης, Νουσαλγὸν Ἑλληίδα, Ἀνθοῦσαν Νεότητα καὶ Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης.— ἡ Χιακὴ Μαργαρίτα μετὸν Διοσκόρου, Ἀσπροποταμίτην, Τρομοσθῶνον Ἀστέρην, Τριφυανὸν καὶ Κατσαροῦλλων.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Λευκὸν Ἰακίνθον (τὴν λυπηρὸν λοιπὸν συνείδη μεταξὺ σου καὶ τοῦ φίλου μας εἰς τὴν ἐκδρομὴν), Τριφυανὴν Ἀστὴν (ἔλαθα καὶ εὐχαριστῶ), Φιγὴν Κ. Ταυγάρα (ἔστειλα) Νεραΐδαν τῶν Σπετσῶν, Τηλέμαχον (δὲν ἐνθυμούμαι τοιοῦτον Ἀναγραμματι-

μόν' ἀλλ' ἀρ' οὐ οἱ στίχοι εἶνε ἰδιοί σου, θὲ θεωρηθῆ πρωτότυπος περὶ τοῦ ἐπισημοῦ τῆς φοιτητικῆς διατηρήσεως ἔγραψα εἰς προηγούμενον φύλλον.) Ναυτοπούλα τῆς Κρανῆς (εὐχαριστῶ διὰ τῆς τῶνον συμπάθειος ἐκφράσεις, μετὰ τῆς ὁποίας σὺ ὠδύεσται τὴν ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς σου.) Κόκκινον Καπελάκι (ἐγὼ ὁμῶς δὲν ἀπελπίζομαι διὰ τ. ν. ἐξάδελφόν σου: νομίζω δὲ μετὸν καιρὸν θὰ συνειθίσῃ νὰ ὁμιλῇ καὶ ἑλληνικά, προπάντων ὅταν συναισθανθῇ δὲ εἶνε ἑλλην.) Ἐδθημοσ Ἀνθος (χαίρω πού θὰ μου γράψῃς τακτικά) Κορινθιακὸν Κύμα (σοῦ ἔστειλα ἐκ μέσου τοῦ φύλλον' εἰς τὴν Κλήρωσιν θὰ λάβουν μέγιστος μόνον ὅσοι πληρώσων μέχρι τῆς 5 Ἰανουαρίου) Ἀπόδρα Βροχίαν (ἔγι' ἴσον μετὰ ψευδώνυμον δημοσιεύω προτάσεις: Μ. Μυστικῶν) Ἡμέραν τῆς Ἐλευθερίας (πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ θὰ το δημοσιεύσω ἀλλ' ἡ μερικὴ μεταβολὴς, τὰς ὁποίας κρῖνω ἀνεγκλίως) Παρισίαν (ἔστω μου γράψῃς μαρτυροῦν θερμὴν ἀγάπην, καὶ δὲν ἔχω παρὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω) Σκόρην τῶν Ἀθηνῶν ([E] διὰ τὴν παρωτικὴν καὶ τρυφερὰν ἐπιστολήν) Ἀμαρῶν (τὸ ἄνθος τοῦ Μαῖου ἔλαβε τὸ τετραδίδιον σου, ὥστε ἡ ἐρήνησις περὶ τὴν δὲ εἶπω εἰς τοὺς Ἐδθημίδας δὲ ζητεῖς τὰ ὄνομά των, διότι ἔχεις ἀξέφρον καὶ ἐξάδελφον Ἐδθημίδας) Ἀστὴν τῆς Ἐλευθερίας (ἡ δὲ τοια τρέμει τὸ κόψω σὺν γάττι, ἀλλὰ ἐξυπνᾷ πάντοτε πολὺ ἐνωρίς, εἰς τὰς πέντε: νὰ ἔνα κορίτσι πού θὰ ζήσῃ πολλὰ χρόνια) Ἀρσοῦσαν τῆς Ὀσσης (ἰσχυρὸν θὰ ἦτο νὰ ἔλθω νὰ ἰδῶ τῆς τοῖον θέαμα ἄξιον τῆς γραφίδος τοῦ Βέρν: ἀλλὰ δὲν εἰσεύρεται δὲ δὲν κάμνω ταξείδιον: τὸ Παιδικὸν ἐκείνο Πνεῦμα τὸ ἐδημοσιεύσα, ἀγνοοῦσα δὲ εἶνε κλοπιμαίον) Μικρὸν Χωριακοῦλλαν (ναί, εἶχες νὰ μου γράψῃς πολὺν καιρὸν, ἀλλὰ μετὰ ἰνα νοποίητες πολὺ ἐγέλασα μετὰ τῆς κόκκινος μύτης.) Μέγαν Ἀλέξανδρον (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) Ἰακίνοῦλλαν (πολὺ ἐχάρηκα πού μου ἔγραψες ὑστερ' ἀπὸ τῶνον καιρὸν ἀλλὰ πολὺ ἐλυπηθῆκα διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς φίλης μου Ἀλφίας Ἀσθεροῦν: εὐχόμεναι εἰς τὸν Θεὸν νὰ γίνῃ καλά) Κρητικὸν Κάστανον (φιλησέ μου καὶ τὴν Φαληρικὴν Ἀστὴν) Φιλοτάτιδα Ἰάδα (ἔστειλα τὰ φυλλάδια πού σου ἔλειπαν ἡ ἐπιστολή σου ἀνακτῆρα τοῦ ψευδωνύμου σου [E]): Ἀγγελοῦν Ἀγγερινὸν ([E] δι' ὅσα κατέθεσαν εἰς τὴν ἀκρὴ... τῆς πέννας) Συνεφῶν Ἡμέραν (ἔστειλα καὶ σ' εὐχαριστῶ πῶς δὲν σ' ἐνθυμούμαι!) Γεωργίον Σ. Πολυλῶν (ἐγὼ ἐλπίζω δὲ θὰ εἰσαί εἰς τῶν προθυμῶν φίλων μου) Φουγάρο τῆς Ἐδθημίας, Σκληρὸν Βράχον (εὐχαριστῶ δι' ὅσα καλὰ γράφεις) Πολύχρωμος Χρυσάλλις (τὸ καλὸ γατάκι πού μ' ἐστέρησε μίαν ἐπιστολήν... ἐλπίζω δὲ δὲν θὰ το ἐνακαμῆ) Ζιζανίον τοῦ Γυμνασίου (ἔστειλα) ἡ περὶ ἧς μ' ἔρωτᾷς δὲν εἶνε συνδρομητὴ οὐτε ὁ ἄλλος) Παιδικὴν Χαράν (φιλησέ μου καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Ἐδαφος) αἱ Ἀσκήσεις εἶνε διὰ τὸν Διαγωνισμόν: ὀλίγαι στέλλεις: Δ. Π. Ρ. (αἱ λύσεις δεκταί: ἔστειλα) Η. Κ. Παπαδοῦμαν (ὡς ὀρθαὶ λύσεις θεωροῦνται, μόνον αἱ δημοσιεύμεναι εἰς τὸ φύλλον, ἐκτὸς ὀλίγων περιπτώσεων, ὅταν ὑπάρχουν καὶ δύο λύσεις: αὐταὶ ὁμῶς πού μου ἀναφέρει εἶνε λαθυσμέναι) ἡ Ἀσκήσις πού μου στέλλεις, εἶνε Τονόγραφος) Ναυτοπούλο τοῦ Νεῖλου (ἔλαθα εὐχαριστῶ) Ἰσπόνη τῆς Ὀμιχλῆς κτλ. κτλ.

Εἰς δασκὰς ἐπιστολὰς ἔλαθα μετὰ τὴν 24 Νομβρίου θάπαντησω εἰς τὸ προσεχές.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ
Παραδίδονται μαθήματα Γερμανικῆς εἰς ἀρχαίου καὶ μὴ. Τιμὰς συγκαταβατικὰς. Πληροφορικὴ ὁδὸς Δαιδάλου ἀριθ. 3. (Συνουκία Πλάκας) (Α—81)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 12 Ἰανουαρίου.
Ὁ χρόνος τῶν λύσεων, ἐκ τοῦ ὅπουλον δὲν νὰ γράψωμαι τὰς λύσεις τῶν αἰ διαγωνισίμων, παύεται ἐν τῷ Ἰανουαρίῳ μας εἰς φεβρουάριον, ὡς ἕκαστος ποιήσει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

522. Ἀεξίγραφος.
Μέριον, ἀπανομίκα καὶ τῆς Σπάρτης βασιλιᾶς, Κάνουν ἄλλον βασιλέα τῆς Πελοπίης τῆς παλῆας.
Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Συνοικισμοῦ.

523. Στοχειόγραφος.
Εἶμαι ἄγριον τι ζῶον.
Ἐδν κεραλὴν προστέσης,
Ἄρος ἐκ τῶν περιφύμων
Παρεῦθός θ' ἀποτελέσης.
Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἰσπότου τοῦ Ἀστέρος.

524. Ἀνιγμία.
Εἶμαι μία, μένω μία
Τὸν λαμόν μου καὶ ἂν βγάλῃς.
Ἄν δέ, φίλε, θέλῃς πάλι,
Νά μου βγάλῃς τὸ κεφάλι,
Ἄντι πρέπει νὰ μυρῆσῃς
Σὺ ποσὸς μὴν ἀμυβιλλῆς.
Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Λαμῶνος τῆς Πόλου.

525. Τρίγωνον.
Διὰ τῶν γραμμάτων **ΑΒΓΔΛΜΝΟΞΣΩ** σχηματίζε τριγώνον, τοῦ ὁποῖου ἐκείστη πλευρὰ νὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ πέντε γράμματα.
Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἡρώος Θεοῦ.

526. Κεκρυμμένη Φράσις.
Ἐν ἀφανισθῶν τρία γράμματα ἐξ ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, καὶ τὰ ὑπόλοιπα συνδεθῶσι καταλλήλως, ἀλλ' ἄνευ μεταθέσεως τινός, σχηματίζεται γνωστὸν:
Κήπος, ἔργον, ἰατρός, ἐποχὴ, ὄνομα σκιάου, ἔσπερος, ἀγορὰ, ἔσπερος, ἴσως.
Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Σοφοῦ Παιανίου.

527. Μωσαϊκόν
Μόσαρτ, μαζὶ Χρυσόφραξ καὶ Ἀσπροποταμίτης, Ἀλφίας, Β. γλα, Μέλισσα, Τυδαῦς καὶ Κυλαδίτης, Ἀπόνα γράμματα τῶν δωδεκάημι: ὀλιγοῦ εὐχαριστῶς Κ' ἦρω: ἀρχαῖος γίνεσθαι εὐθὺς καὶ ἀνεμωδιστῶν.
Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Φίλιππος τῆς Σπάρτης.

528 530. Κεκρυμμένα ὀνόματα ποταμῶν.
1. — Τιμὰ ἀνόρη. αἱ αὐτοὶ ἀρεταί.
2. — Ἡ γυμναστικὴ καθιστᾷ τοὺς ἀνθρώπους εὐπρόσους.
3. — Μὴ πατήσῃς τὴν οὐρα λυσσαμένου σκύλου.
Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Παλαμῆδος Καρδιώτις.

531. Μαγικὸν Γράμμα μετ' ἀκροστιχίδος.
Τῆ ἀπαλλαγῇ ὀλο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἑλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίζε ἄλλας τῶνας λέξεις, τῶν ὁποίων τὰρχικὰ ν' ἀποτελεῖται ἀρχαῖον πόλιν:
κετῆνος, Τύνας, κηδεστής, ραῖς, βαρεῖτα.
Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἀδαμίου Ρόδου.

532. Φωνηεντόλεπον.
★ φτς-κ ★ κλρς-τν πρτ-χρν-χρτ.
Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Αἰγίου.

533. Γρίφος.
Ἰὰς ἔρχ' ἴσις τῆσα
καὶ δ: τρᾷ
Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Καρδίας ἀπὸ Πέτρου.

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 40.

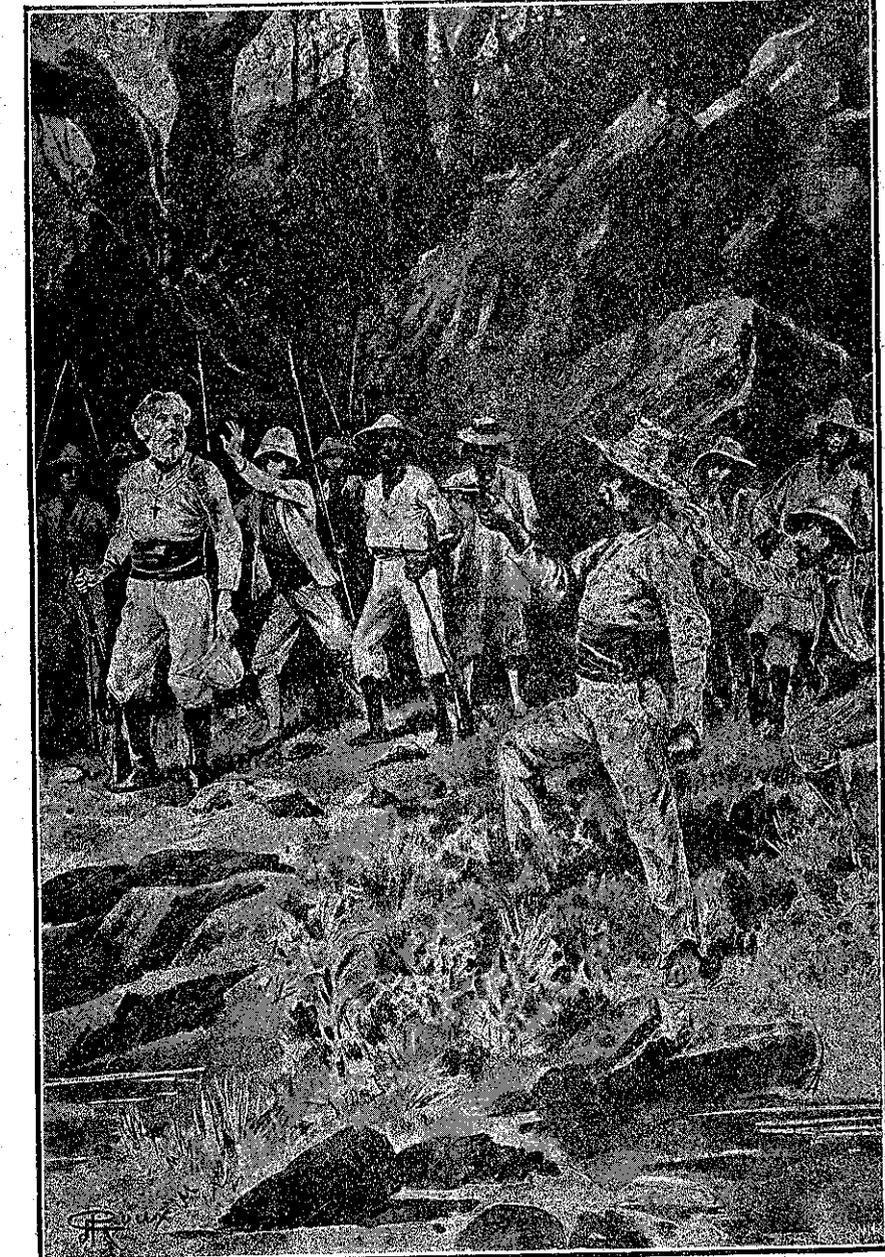
424. Ἐπιμενίδης (ἐπί, μέν, ἦ, δὲς).—**425.** Στόμα, στέμμα.—**426.** Πέρας, κέρας, δέρμα, τέρας.—**427.** Τετρασίτας.—
428. ΜΕΛΙ 429. Α ΕΛΟΣ ΕΥ ΔΟΥΩ Ι Δ ΙΣΩΣ Ν Ο ΗΛΙΟΣ

430. Εἶμαι δεκαπέντε ἐτῶν καὶ ἐνὸς μηνός, ὁ δὲ συμβαθῆτις μου δεκαεὶ ἐτῶν.—**431.** Μ' ὀλο δὲ δὲσκαλα καθήσῃς τέτοια γράμματα θὰ μάθῃς.—**433.** Μὴ ἐπιθύμῃς ἀδύνατα.

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ. (Συνέχεια.) ΠΡὸς ΒΟΗΘΕΙΑΝ

Ἐξεκίνησαν πάλιν, καὶ περὶ τὴν ἑκτὴν ὥραν ἐφθασαν εἰς τὴν δεξιάν ὄχθην τοῦ Ὀρενόκου.
Τὸ μέρος ἐφαίνετο καθολικῶς ἐρημον. Οὔτε πλοιάριον, οὔτε κουριάρα δὲν ἦτο δυνατόν νὰ φθάσῃ ἕως ἐδῶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ξηρασίας, καὶ τὰ πλοιάρια τῶν ταξειδιωτῶν θὰ εἶχον σταματήσῃ, τουλάχιστον πεντήκοντα χιλιόμετρα πέρα κατῶ.
Τὰ πεντήκοντα ταῦτα χιλιόμετρα οἱ Γουαχαριβοὶ, ἂν εἶχον τὸν ζήλον τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν θῶν, θὰ ἤδύνατον νὰ τα διανύσουν ἐντὸς τῆς νυκτός, καὶ νὰ φθάσων τὴν αὐγὴν παρὰ τὸ βουνὸν Μωουαῦρ. Κίνδυνος παραπλανήσεως δὲν ὑπῆρχε, διότι ἦρκει νὰκολουθήσων τὴν δεξιάν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, τὰπεξηραμένα παραπόταμα τοῦ ἐσπίου οὐδὲν πρόσκομμα θὰ παρείχον.
Ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης οὔτε κἀν ἡρώτησε τοὺς Ἰνδοὺς τοῦ ἂν ἤθελαν νὰναλάβουν τοιοῦτον ἀγῶνα Ἠγέρθη καὶ προηγῆθη. Πεζοὶ καὶ ἱππεῖς τὸν ἠκολούθησαν.
Περὶ τὴν ὄγδην ὥραν, οἱ Γουαχαριβοὶ διέβησαν διὰ περάματος τὸν παραπόταμον Κρίσσον—οὕτως ὀνομασθέντα πρὸς τιμὴν τοῦ Προέδρου τῆς Βενεζουελιανῆς Δημοκρατίας. Ἐπὶ ἀνεφελου ὀρίζοντος, ὁ ἥλιος εἶχε δύση. Οἱ ἀστερισμοί, οἱ ὁποῖοι ἦρχισαν νὰ λάμπουν, θὰ ὠχρίων μετ' ἐλίγον πρὸ τῆς ἀνατελλούσης πανσελήνου.
Βοηθούμενοι ὑπὸ τοῦ φωτός τούτου, οἱ Γουαχαριβοὶ διήγυσαν μέγα διάστημα καὶ μετὰ πολλὴν ταχύτητα. Κάτωθεν τῶν ἀποκρήμων ὄχθων τοῦ Ὀρενόκου, ὁ ὀπίσθος ἐδῶ, παρὰ τὰς πηγὰς του, εἶνε στενός, ἡ κοίτη ἐφράσσετο ἀπὸ βράχους, ὥστε ὁ διάπλους θὰ ἦτο ἀδύνατος καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἀκόμη τῶν βροχῶν.
Ἄλλως τε νερὸν ὁ ποταμὸς ἐδῶ ἔχει πάντοτε ὀλίγον, καὶ μόνον πέραν τοῦ βουνοῦ Φερδινάνδος Ἀσσεφ, τὸ βάθος του ἀρχίζει βαθιμῶδον ναύξάνη, χάρις εἰς

« Καὶ προτεῖναι: τὸ ρεβὼλβερ, ἡτοιμάσθη νὰ πυροβολήσῃ. » (Σελ. 391, στήλ. α'.)
τὰ δεξιέθεν καὶ ἀριστερῶθεν παραποτάμια.
Ὅταν ἔγινε πάλιν ἡμέρα, περὶ τὴν πέμπτην πρωΐνην ὥραν, ὁ Πάτερ Ἐσπεράννης εἶχε φθάσῃ εἰς ἕνα ἀγκῶνα τοῦ ποταμοῦ, περὶ τὰ δώδεκα χιλιόμετρα μακρὰν τοῦ στομίου τοῦ Τορριδά. Ἐν-

τὸς τριῶν ὥρων, θὰ ἰδύνατο πλέον νὰ συναντήσῃ τὸν Πάρσαλ καὶ τοὺς ναύτας, οἱ ὅποιοι εἶχον μείνῃ πρὸς φύλαξιν τῶν πλοιαρίων. Ἡ κορυφή τοῦ βουνοῦ Μωνοῦάρ ἐφαίνετο πρὸς δυσμάς, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ Ὀρεινόκου.

Ἄν οἱ Κουΐβαι εἶχον κατέλθῃ τῶντι εἰς τὸ Μωνοῦάρ, βαδίσαντες κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ, εὐρίσκοντο ἀρὰ γε ἀκόμη ἐκεῖ, ἢ μήπως, ἀφ' οὗ ἐλεηλάτησαν καὶ κατέστρεψαν τὰ πλοιαρία, ἐτράπησαν πάλιν πρὸς τὰς πεδιάδας; . . . Τίς εἶδε, μήπως ὁ Ἄλφανιζ δὲν ἐπεχείρησε τότε νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σχέδιόν του, νὰ ἐπιστρέψῃ δηλαδὴ εἰς τὰ δυτικά τῆς Βενεζουέλας, σύρων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τοὺς αἰχμαλώτους; . . .

Ἐπεριπάτησαν ἀκόμη μίαν ὥραν. Ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης δὲν εἶχε βέβαια σκοπὸν νὰ σταθμεύσῃ, ἂν δὲν ἐφθάνεν εἰς τὸ στόμιον τοῦ Τορριδά. Ἀλλὰ τὴν ἕκτῃ πρωΐνῃ ὥραν συνέβη τὸ ἐξῆς.

Ὁ μικρὸς Ἰνδὸς προηγεῖτο τοῦ στρατεύματος περὶ τὰ πενήκοντα βήματα, βαδίζων ἐπὶ τῆς ὄχθης αὐτῆς, τὴν ὁποίαν πολλάκις εἶχε διατρέξῃ μετὰ τοῦ πατρός του. Κατεγίνετο νάνακαλύπτῃ τὰ ἴχνη τῆς διαβάσεως τῶν Κουΐβων, ὅταν ἐξάφνᾳ τὸν εἶδαν νὰ σκύβῃ κάτω, καὶ νὰ ἐκβάλῃ κραυγὴν. . . Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο παρὰ τὴν ρίζαν ἐνὸς δένδρου, κατέκειτο ἀνθρωπὸς τις ἀκίνητος, κοιμώμενος ἢ νεκρὸς.

Ἀκούσας τὴν κραυγὴν τοῦ Γκόμου, ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης διηύθυνε τὸν ἵππον τοῦ πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, καὶ καλπάσας, ἔφθασε μετ' ὀλίγον τὸν μικρὸν Ἰνδόν.

— Αὐτὸς εἶνε! . . . αὐτὸς! ἐφώναξε τὸ παιδίον.

— Ποιὸς; ἠρώτησεν ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης. Ἀρίππευσε κ' ἐπλησίασε τὸν ἀνθρωπον. . .

— Ὁ λοχίας . . . ὁ λοχίας Μαρσιάλης! . . . ἀνέκραξεν.

Ὁ γηραιὸς στρατιώτης κατέκειτο αἰμόφυρτος, πληγωμένος εἰς τὸ στήθος ἀπὸ σφαῖραν. . .

— Μαρσιάλη! . . . Μαρσιάλη! . . . ἔπα νελάμβανεν ὁ Ἱεραπόστολος, ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ὁποίου ἐξήρχοντο ἄφθονα δάκρυα.

Καὶ ἀνεγείρας τὸν δυστυχῆ, ἐπλησίασε τὸ πρόσωπόν του πρὸς τὸ ἰδικόν του, προσπαθῶν νάνακαλύψῃ ἴχνος ἀναπνοῆς. Ἐπειτα ἠκούσθη λέγων:

— Ζῆ! . . . ζῆ! . . .

Τῶντι ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἀνέπνεεν ἀσθενῶς. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ βραχίων του ἀνυψώθη, καὶ πάλιν κατέπεσεν ἀδρανῆς. Ἐπειτα οἱ ὀφθαλμοὶ του διηνοίχθησαν, καὶ τὸ βλέμμα του ἐπὶ ἐν δευτερόλεπτον διηυθύνθη πρὸς τὸν Ἱεραπόστολον. . .

— Σεῖς! . . . ὁ συνταγματάρχης μου! . . . Ἐκεῖ-κάτω . . . ὁ Ἄλφανιζ! . . .

Καὶ ἀποπερατώσας μετὰ σπασμωδικὰ κινήματα τὴν φράσιν ταύτην κατέπεσεν ἀναίσθητος.

Ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης ἠγέρθη, κατεχόμενος ὑπὸ ἀπεριγράπτου συγκινήσεως, ἐν τῷ μέρει τῶν ἰδεῶν συγκεχυμένων καὶ ἀντιμαχομένων. Ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἐδῶ. . . τὸ παιδίον ἐκεῖνο, τὸ ἔπειον συνώδευεν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ πατρός του καὶ τὸ ὁπίον δὲν εὐρίσκετο πλέον μαζὶ του. . . καὶ οἱ δύο εἰς τὰς μεμακρυσμένας αὐτὰς χώρας τῆς Βενεζουέλας. . . Ποῖος λοιπὸν θὰ τῷ εἶδιδε τὴν ἐξήγησιν τῶν πραγμάτων ἀνέξηγῆτων, ἐὰν ὁ δυστυχὴς ἀπέθνησκε χωρὶς νὰ ὁμιλήσῃ; . . . Ὁχι δὲν θάπέθνησκε! . . . Ὁ Ἱεραπόστολος θὰ τὸν ἐσωζεν ἀκόμη μίαν φοράν. ὅπως τὸν εἶχεν ἤδη σώσῃ καὶ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. . .

Κατὰ διαταγὴν του, ἐπλησίασεν ἐν ἀπὸ τὰ φορτηγὰ ἀμάξια, καὶ ἐτοποθετήθη ἐπ' αὐτοῦ ὁ λοχίας Μαρσιάλης, ἐπάνω εἰς στρώμα χόρτου. Δὲν ἤνοιξεν οὔτε τοὺς ὀφθαλμοὺς οὔτε τὸ στόμα. Ἀλλὰ μίαν ἀσθενῆς πνοὴ ἐξήρχετο ἀπὸ τὰ ὠχρὰ του χεῖλη.

Ἡ πορεία ἐξηκολούθησεν. Ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης ἵππευε πλησίον τοῦ ἀμαξίου ὅπου ἀνεπαύετο ὁ γηραιὸς συμπολεμιστὴς του, ὁ ὁποῖος τὸν ἀνεγνώρισε μετὰ τὸσφ μακρὸν χωρισμὸν. . . ὁ λοχίας του, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀρίστη πρὸ δεκαεσσάρων ἐτῶν, εἶχε τὴν Βρετανίαν, ὅθεν ὁ συνταγματάρχης Κερμῶρ ἔφυγε σκοπεύων νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ. . . Καὶ τὸν ἐπανεβλεπεν ἐκεῖ. . . εἰς τὴν ἐρημίαν. . . πληγωμένον μετὰ σφαῖραν. . . καὶ ἴσως διὰ χεῖρὸς τοῦ Ἄλφανιζ. . .

— Ὡστε λοιπὸν, ἐσυλλογίζετο, ὁ Γκόμος δὲν ἐσφαλλεν, ὅταν ὠμίλει περὶ λοχίου Μαρσιάλη. . . Ἀλλὰ τί ἤθελε νὰ εἴπῃ; . . . Τὸ παιδί ἐκεῖνο. . . ὁ υἱὸς που ἀναζητεῖ τὸν πατέρα του. . . Υἱὸς; . . .

Καὶ ἀποταθεὶς πρὸς τὸν μικρὸν Ἰνδόν ὁ ὁποῖος ἤρχετο πλησίον του:

— Μοῦ εἶπες ὅτι ὁ στρατιώτης αὐτὸς δὲν ἦλθε μόνος. . . Εἶχε μαζὶ του καὶ ἓνα παιδί; . . .

— Μάλιστα. . . τὸν φίλον μου Παῦλο. . .

— Καὶ οἱ δύο τοὺς ἐπήγειναν ἐστὶν Σάντα-Ζουάνα.

— Μάλιστα. . . γιὰ νὰ εὕρουν τὸν συνταγματάρχην Κερμῶρ. . .

— Καὶ τὸ παιδί αὐτὸ εἶνε υἱὸς τοῦ συνταγματάρχου; . . .

— Μάλιστα. . . γυῖός του.

Ἐνώπιον τῶν ἀπαντήσεων τούτων, τῶν τὸσφ σταθερῶν, ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης ἠσθάνετο τὴν καρδίαν του νὰ πάλλῃ μέχρι διαρρήξεως. Ἀλλὰ τί ἄλλο εἶχε νὰ κάμῃ, εἰμὴ νὰ περιμείνῃ; . . . Ἴσως τὸ μυστήριον θὰ ἐφωτίζετο ἐντὸς τῆς ἡμέρας. . .

Νὰ κτυπήσουν τοὺς Κουΐβας ἂν τοὺς

συνήντων παρὰ τὸ βουνὸν Μωνοῦάρ, — καὶ αἱ ὀλίγαι λέξεις, τὰς ὁποίας ἐπρόφερον ὁ λοχίας Μαρσιάλης, ἐθεβαίοναν ὅτι ὁ Ἄλφανιζ εὐρίσκετο ἐκεῖ, — νάποσπάσουν ἀπὸ τὰς χεῖράς των τοὺς αἰχμαλώτους, τὰ πάντα τῶρα ἔτεινον πρὸς τοῦτο.

Οἱ Γουαχαρίθιοι ἐπροχώρησαν, μετὰ βῆμα ἐσπευσμένον, καὶ τὰ ἀμάξια ἔμειναν ὀπίσω μετὰ φρουρὰν ἐπαρκῆ. Ὀλίγον πρὸ τῆς ὀγδόης ὥρας, ἐσταμάτησαν, φθάσαντες εἰς εὐρύχωρον ἐξαίθραν, ὅπισθεν ἐνὸς ἀγκῶνος τοῦ ποταμοῦ.

Ἀπέναντι, ἀπὸ τὴν ἄλλην ὄχθην, ὑψοῦτο τὸ βουνὸν Μωνοῦάρ. Κατὰ μῆκος τῆς ὄχθης, ψυχῆ. Εἰς τὸν Ὀρεινόκον οὔτε μίαν λέμβος.

Παρὰ τὸν ἀγκῶνα, ὑψοῦτο καθέτως στήλη καπνοῦ, διότι ἀνεμὸς δὲν ἐφύσα διόλου. Ἄρα εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐγίνετο κάποια κατασκήνωσις, εἰς ἀπόστασιν πενήκοντα περίπου μέτρων καὶ κατὰ συνέπειαν ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Τορριδά. Θὰ ἦτο τὸ στρατόπεδον τῶν Κουΐβων, — ἄλλ' ἔπρεπε πρῶτα νὰ βεβαιωθοῦν.

Μερικοὶ Γουαχαρίθιοι ἐπροχώρησαν ἔρποντες διὰ τῶν θάμνων, καὶ μετὰ τρία λεπτὰ ἐπανῆλθον βεβαιούντες ὅτι ἐκεῖ ἦτο τῶντι τὸ λημέρι τοῦ Ἄλφανιζ.

Τὸ στρατεύμα τοῦ Πάτερ Ἐσπεράντη συνεκεντρώθη εἰς τὸ βάθος τῆς ἐξαίθρας, τὰ ἀμάξια κατέφθασαν μετ' ὀλίγον, καὶ τὸ φέρον τὸν λοχίαν Μαρσιάλην ἐτοποθετήθη εἰς τὸ κέντρον.

Ἀφ' οὗ ἐβεβαίωθη, ὅτι ἡ κατάστασις τοῦ τραυματιῦ δὲν ἐχειροτερεύσειεν, ὁ συνταγματάρχης Κερμῶρ διέταξε τὰ τῆς μάχης. Ἐπρεπε νὰ προχωρήσουν σιγά, νὰ περικυκλώσουν τοὺς Κουΐβας, νὰ ἐπιπέσουν κατ' αὐτῶν αἰφνιδίως καὶ νὰ τοὺς ἐξολοθρεύσουν μέχρις ἐνός.

Μετ' ὀλίγας στιγμᾶς, ἀντήχησαν κραυγαὶ τρομαραὶ, καὶ συγχρόνως πυροβολισμοί.

Οἱ Γουαχαρίθιοι ἐπέπεσαν κατὰ τοῦ Ἄλφανιζ, πρὶν προφθάσῃ αὐτὸς νὰ τεθῇ εἰς ἄμυναν. Ἄν δὲν ὑπερεῖχον κατὰ τὸν ἀριθμὸν, οἱ Γουαχαρίθιοι ἦσαν κάλλιον ὀπλισμένοι καὶ εἶχον καλλίτερον ἀρχηγὸν ἀπὸ τοὺς Κουΐβας.

Τὰ ὅπλα τὰ ὅποια εἶχον ὁ Ἰσπανὸς, προήρχοντο ἐκ τῆς λεηλασίας τῶν πλοιαρίων, — μερικά ρεβόλβερ, ἐγκαταλειφθέντα ὑπὸ τοῦ Ἰακώβου Ἑλλῶν, καθὼς καὶ ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἤρπασαν ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους.

Ἡ μάχη λοιπὸν δὲν θὰ ἦτο μακρὰ. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ συμμορία προσεβλήθη αἰφνιδίως, ἐνίκηθη. Ὅθεν οἱ περισσώτεροι τῶν Κουΐβων, μετ' ἀσθενῆ ἀντίστασιν, ἐγκατέλειψαν τὴν θέσιν των. Ἄλλοι ὤρμησαν πρὸς τὸ δάσος, ἄλλοι ἐφυγαν πρὸς τὸν ποταμὸν, οἱ περισσώτεροι πληγωμένοι θανασίμως.

Συγχρόνως, ὁ Ἰακώβος Ἑλλῶν,

Γερμκνὸς Πατέρν, ὁ Βαλδέξ, ὁ Πάρσαλ καὶ οἱ αὐταὶ, ἐπετέθησαν ἐναντίων τῶν Κουΐβων, οἱ ὅποιοι τοὺς ἐφύλαττον.

Πρῶτος ἔτρεξε πρὸς αὐτοὺς ὁ Γκόμος, κραυγάζων: — Σάντα-Ζουάνα! . . . Σάντα-Ζουάνα!

Ὁλη ἡ δρᾶσις περιορίσθη ἐπομένως ἐντὸς τοῦ στρατοπέδου. Ἐκεῖ, ὁ Ἄλφανιζ, οἱ δραπέται τῆς Καθύννης καὶ μερικοὶ Κουΐβαι ἠμύοντο διὰ πολυκρότων. Ἐκ τούτων πολλοὶ Γουαχαρίθιοι ἐπληγώθησαν, ἄλλ' ὄχι σοβαρῶς.

Τότε ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης ἐθεάθη ἐφορμῶν εἰς τὸ μέσον τοῦ ἐμίλου, ὁ ὁποῖος περιεκύκλωνε τὸν Ἄλφανιζ.

Ὁ Παῦλος Κερμῶρ ἠσθάνθη ἀκατανίκητον ἔλξιν πρὸς τὸν Ἱεραπόστολον καὶ ἠθέλησε νὰ τρέξῃ πλησίον του, ἄλλ' ὁ Ἰακώβος Ἑλλῶν τὸν ἐκράτησε. . .

Ὁ Ἄλφανιζ, ἐγκαταληφθεὶς ὑπὸ τῶν Κουΐβων, τῶν ὁποίων μόνον αἱ φωναὶ ἠκούοντο μακρῶθεν, ἀνθίστατο ἀκόμη. Ἀλλὰ δύο τῶν συντρόφων του, — δραπέται κατὰδικοὶ ὡς αὐτός, — ἐφρονέθησαν πλησίον του.

Ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης εὐρίθη ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ Ἰσπανοῦ καί, δι' ἐνός νεύματος, ἐσταμάτησε τοὺς Γουαχαρίθους, οἱ ὅποιοι ἦδον τὴν περιεκύκλωσαν.

Ὁ Ἄλφανιζ ὀπισθοχώρησε πρὸς τὴν ὄχθην τοῦ ρίου, κρατῶν ρεβόλβερ μετὰ πολλὰ ἀκόμη φυσίγγια.

Ἐγίνε σιγή, ἐν τῷ μέρει τῆς ὁποίας ἀντήχησεν ἡ ἰσχυρὰ φωνὴ τοῦ Πάτερ Ἐσπεράντη:

— Ἄλφανιζ! . . . εἶμαι ἐγώ! . . . εἶπε.

— Ὁ Ἱεραπόστολος τῆς Σάντα-Ζουάνας! ἀνέκραξεν ὁ Ἰσπανός.

Καὶ προτείνας τὸ ρεβόλβερ, ἠτοιμάσθη νὰ πυροβολήσῃ, ὅταν ὁ Ἰακώβος Ἑλλῶν τῷ ἔδραξε τὴν χεῖρα, καὶ ἡ σφαῖρα ἐχάθη μακρὰν.

Ναί, Ἄλφανιζ. . . ὁ Ἱεραπόστολος τῆς Σάντα-Ζουάνας. . . ἀλλὰ καὶ ὁ συνταγματάρχης Κερμῶρ! . . .

Ὁ Ἄλφανιζ, ἰδὼν εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν τὸν Παῦλον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἐλέγετο υἱὸς τοῦ συνταγματάρχου, τὸν ἐσκόπευσε. . .

Ἀλλὰ πρὶν πυροβολήσῃ, ἀντήχησεν ἐκπυρσοκρότησις, καὶ ὁ κακοῦργος ἐπεσε κτυπηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πάτερ Ἐσπεράντη.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, τὸ ἀμάξιον, τὸ ὁποῖον μετέφερε τὸν λοχίαν Μαρσιάλην, ἔφθασεν εἰς τὸ πεδίου τῆς μάχης.

Ἡ Παυλίνα ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκῶλας τοῦ συνταγματάρχου Κερμῶρ. . . Τὸν ἔλεγε πατέρα της. . .

Οὗτος, μὴ δυνάμενος νάναγνωρίσῃ ὑπὸ τὸ παιδίον ἐκεῖνο τὴν ἰδίαν του θυγατέρα, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε εἶχεν ἰδῆ, ἐπανελάμβανε:

— Μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω υἱόν!

Τότε ὁ λοχίας Μαρσιάλης ὑπηγέρθη,

καὶ τείνας τὰς χεῖρας πρὸς τὴν Παυλίαν, εἶπε:

— Ὁχι, συνταγματάρχα μου. . . εἴχατε ὅμως μίαν κόρην. . . καὶ νὰ τὴν! (Ἐπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΙ ΧΙΟΝΙΣΤΡΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΟΡΙΖΕΤΕ τὴν μικρὰν μου φίλην Σοφίαν. Ἐλαβα τὴν τιμὴν νὰ σας τὴν συστήσω πρὸ δύο μηνῶν, ὅταν σας ὠμίλησα περὶ τοῦ τρόπου, μετὰ τὸν ὁποῖον ἐφέρετο πρὸς τὸ νεογέννητον ἀδελ-

φαί της. Καὶ λέγω ἐ φ έ ρ ε τ ο, διότι τῶρα πλέον ἡ Σοφία ἐδιορθώθη, ἀνεγνώρισε τὸ λάθος της, καὶ ὁ μικρὸς ἀδελφὸς μένει ἡσυχὸς εἰς τὴν κούβαν του.

Τὸ ἦκουσα καὶ το εἶδα μ' εὐχαρίστησιν προηθές, ποῦ ἐπήγα πάλιν εἰς τὸ σπίτι της Ἄλλ' ὅτι μ' ἐξέπληξεν, ἦτο ὁ τρόπος, μετὰ τὸν ὁποῖον ἡ Σοφία ἔτρεξεν εἰς προὔπαντήσιν μου. Δηλαδὴ δὲν ἔτρεξε καθόλου, διότι δὲν ἠμποροῦσε, φαίνεται, νὰ τρέξῃ. Ἐπροχωροῦσε σιγά-σιγά, κούτσα-κούτσα, καὶ εἰς κάθε βῆμα ἐδάγκανε τὸ χεῖλός της μ' ἓνα χαρκατηριστικὸν μορφασμὸν, ὁ ὁποῖος ἐξήληγε τὸ μαϊδιάμα της. Προφανῶς ἐπονοῦσε.

— Τί ἔχεις; τῆς εἶπα σ' ἐστενεύουν τὰ καινούργια παπούτσια;

— Ὁχι, κύριε Φαίδων! ἀπήντησε μετὰ θρηναῖδες ὕφους τῶρα μετὰ στενεύουν καὶ τὰ παλῆα. . . γιὰ τὰ πόδια μου ἐφούσκουσαν τόσοοσα. . .

— Ἀπὸ χιονίστρας;

Ἡ Σοφία κατένευσε περιαλόγως. Καὶ μετ' ὀλίγον, ἀφ' οὗ ἐκάθησεν:

— Ἀχ, τί ὑποφέρω! . . . εἶπε· κάθε χρόνον, μόλις πατήσῃ ὁ χεῖμῶν, θάρχιτον ἢ χιονίστρας μου, χέρια καὶ πόδια, καὶ δὲν θὰ τελειώσουν παρὰ τὴν ἀνοιξί. Ὁλη τὴν ἡμέρα μοῦ πονοῦν, ἀλλὰ τὸ πρῶτ καὶ τὸ βράδυ, εἶνε κάτι τι ἀνυπόφορο. . . Ποῦ νὰ βάλω παπούτσι, ποῦ νὰ γράψω, ποῦ νὰ χορεύσω, ποῦ νὰ ἔβγω περίπατο! Ὅλα με χίλια βάσανα. Ἄς πᾶν ἐστὸ καλὸ κι' αὐτὸς ὁ χεῖμῶν! Σὺς βεβαίω, ὅτι δὲν μάρεσαι καθόλου. . .

— Γιὰ τίς χιονίστρας; εἶπα. Ἐ, μὰ κάθε ἐποχὴ ἔχει τὰ καλὰ της καὶ τὰ κακά της. . .

Ἐμείναμεν ὀλίγας στιγμᾶς σιωπηλοί. Ἐσκεπτόμην, ὅτι αὐταὶ αἱ χιονίστραι, ἀπὸ τὰς ὁποίας τόσα παιδιὰ ὑποφέρουν, εἶνε τὸ ἔμβλημα τῶν μικρῶν ἐνοχλήσεων, τὰς ὁποίας παρέχει καὶ ὁ καλὸς χεῖμῶν. Καὶ ἐσκεπτόμην ἀκόμη, ὅτι οἱ φίλοι μου

τῆς προηγουμένης ἐβδομάδος, — τοὺς ἐνθυμείσθε, — οἱ ὅποιοι ἦσαν τόσο ἐνθουσιασμένοι μετὰ τὰ καλὰ τοῦ χεῖμῶνος, ἐξέχασαν ἄρκετα δυσάρεστα πράγματα, παραδείγματος χάριν τὴν βραδυὴν παγερότητα τοῦ κρεββατιοῦ (τὴν ὁποίαν ἐνθυμούμενοι πολλοὶ ἀναβάλλουν ἔσον εἰμφοροῦν τὴν κατάκλισιν των. . .) τὴν ἀνατριχίλαν τοῦ πρωῖνοῦ λουτροῦ, τὸ κοκκίνισμα τῆς μύτης, τὸ κοκκάλιασμα τῶν χερῶν, τὰ σινάχια, τὰ κρυολογήματα, καὶ ἄλλα ἀναριθμητά. Νομίζω ὅμως ὅτι ὅσα καὶ ἂν ἐνθυμηθῆ κανεῖς, καὶ τὰς χιονίστρας ἀκόμη, δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἴπῃ ὅτι ἦτο ἀχαριστία. . . Ἐπιτέλους κάθε καλὸν πολεμεῖται μετὰ τὸ ἱατρικόν του, καὶ ἐν ἐλλείψει ἄλλου, ὑπάρχει ἐν ἱατρικῶν μετὰ θαυμάσια ἀποτελέσματα, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται ὑπομονή.

— Ἀλήθεια, κύριε Φαίδων, μοῦ εἶπεν ἕξαφνᾳ ἡ Σοφία· μήπως ξεύρετε κανένα ἱατρικὸν γιὰ τὰς χιονίστρας;

— Ξεῦρω ἐγώ, ἀλλὰ εἶνε λιγάκι δύσκολο. . . δὲν βρίσκεται τῶρα. . .

— Μπᾶ! ὅθ' ἡγάσω τὸν κόσμον νὰ το εὔρω! πῆτε το!

— Νά, τὸ Μαγιόνερο;

— Τί εἶνε αὐτὸ τὸ Μαγιόνερο;

— Νερὸ τοῦ Μαγιοῦ. Ἀπὸ τῆ βροχῆ που πίπτει τὸ Μᾶν, θὰ πάρῃς λιγάκι, θάλειψῃς τὰς χιονίστρας σου καὶ θὰ σου περάσουν ἀμέσως.

Ἡ Σοφία ἔβαλε τὰ γέλια.

— Μὰ ἂν εἶνε νὰ περιμένω ὡς τὸ Μᾶν, εἶπεν, ἢ χιονίστρας θὰ μου περάσουν καὶ μόνες τούες.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελα νὰ εἰπῶ.

Πῶς σας φαίνεται τὸ ἱατρικὸν αὐτὸ που συνιστᾶ διὰ τὰς χιονίστρας ἢ σοφίαν τοῦ λαοῦ; Δὲν μαρτυρεῖ εὐφυέστατα τὴν ματαιότητα παντὸς ἄλλου; Καὶ δὲν εἶνε ἄξιον νὰ περάσῃ εἰς τὰ Γιατροσόφια τοῦ κινέζου Λι- Χι- Λι- Χάν;

Σὰς ἀσπάζομαι.

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΝ ΕΙΧΑΝ ΦΩΝΗ Τ' ΑΝΘΗ...

Ἐκεῖ, ἐστὸ μυριαθρόσπαρτο λειβάδι, Χαρὰ μονάχα νιώθει νὰ φτερώνῃ. Ὀλόγαρο βοσκάει τὸ κοπάδι, Κι' ἀπ' τ' ἀνθη δῶθε κειθὲ το γυμνόνει. Γέρνει ὁ βοσκὸς ἐστὸν ἴσκιον πάρα πέρα, Τῆ φύσι που γελᾷ ἀντικρύει, Καὶ γύρω ἡ μαγεμένη του φλογέρα Ἐνα σκοπὸν χαρούμενον σκορπίζει.

Μὰ τᾶνθρη που τὰ πρόβατα σπαράζου Καὶ μετὰ βουβὴ λαχτᾶρα ξεψυχοῦνε, Τᾶχα φωνὴ ἂν εἶχαν νὰ φωνάζου, Τὸν πόνο τους τριγύρω νὰ σκορποῦνε, Δὲν θάβλεπεσ ὀλόγαυρον νάπλόνη Ἡ λύπη τὸ πικρὸ της τὸ σκοτάδι, Καὶ τῆς χαρᾶς τῆ λάμψι νὰ θάμπωνη Ἐκεῖ, ἐστὸ μυριαθρόσπαρτο λειβάδι; . . .

ΑΡΙΑΔΗ

ΠΟΥ ΕΙΝΕ Ο ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

Η εικών παριστά τον Βόρειον Πόλον. Τό έννοσι κανείς από τους πάγους, από την λευκήν άρκτον και από την έρμιαν. Άλλά να και έν αερόστατον, δεμένο εκεί, ως να περιμένη τον αεροναύτην...

ΑΝΘΩΣΙΣ. Αί Μαγικά Εικόνας ύπάρχουσι εις τον άστρονομόν των Άστρων των Πνευματικών Δοκίμων.

ΤΟ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

«Ήτο μίαν φοράν κι' έναν κοιρόν ένα άνδρόγυνο. Παιδιά δέν είχαν. Δέν ήσαν πλούσιοι: άλλα ούτε και πτωχοί. Είχαν τό δικό των και ήμπορούσαν να ζήσουν καλά.»

«Ένα βράδυ ο άνδρας επέστρεψεν εις τό σπίτι του και εκάθησαν μαζί και συνωμιλου.»

«Ο άνδρας ήτο δυσηρεστημένος: κάποια έργασία του είχεν αποτύχη εκείνην την ήμέραν και παρεπονείτο εναντίον της τύχης του, πράγμα τό όποϊον συνέβαινε συχνά.»

Η γυναϊκά του τό εδάστα τό ίσον, κατά τό λεγόμενον, και οι δύο εσύγχριναν την άτυχίαν των, όπως αυτοί την εστοχάζοντο, με την ετύχίαν άλλων, γνωρίμων και γειτόνων των. Και ο φθόνος τούς εφαρμάκωνε.

«Τάμαθες δά, ελεγεν ο άνδρας προς την γυναϊκά του, πώς ο Μιχαλάκης ο γειτόνας μας καθώς εσκαβί: ετό άμπέλι του βοήκε χωσμένο ένα κιούπι φλωριά;»

«Αμ, ο μιλωνάς ο Γιάννης που κέρδισε εκείνην τή δίκη που είχε και θά πάρη τώρα δέν ειξέρω πώσες χιλιάδες, όπως ελεγαν σήμερα ετή βρύσι ή γειτόνισσες;»

«Αμ, ο άνεψιδος του παπα που τουλθε ξάφνα μιά κληρονομιά μεγάλη και τρανή από ένα θεϊόν του που ήτανε χρόνια ετό Μισίρι; Νά, κλωσιά! να, τύχη! Όχι: σαν τή δική μας τή γρουσουζία, τή στρίγλα, που μιά σταλιά ψωμί μας δίνει κι' εκείνο με γρίνια και με στενοχώρια!»

Και εξηκολούθουν τας μεμψιμοιρίας και εφαλλον τον εξάψαλμον της μοίρας των με χίλια δυο τέτοια επίθετα.

«Εξάφνα τό δωμάτιον, τό όποϊον είχε πλέον σκοτεινιάση, ελαμψεν από έν άλ-

λόκοτον φώς, και μέσα εις την λάμψιν εφανή μιά γυναϊκα ώραία, με μιά μορφή όπου είχε κάτι τό ούράνιον και ή όποια εκρατούσε ένα μικρό χρυσό σκήπτρον εις τό χέρι.

«Εγώ είμαι ή Μοϊρα, τούς είπε με φωνήν ισχυράν και μελωδικήν. Είνε καιρός που ακούω τά παρατόνά σας, και ήλθα να επανρθώσω τό άδικόν μου. Ζητήσατέ μου έως αύριον τό πρωί τρία πράγματα, και άμα τα ζητήσετε εύθως θά τα λάβετε.»

Και πριν προφθάσουν οι δύο σύζυγοι να συνελθουν από την εκπληξιν και από τον φόβον των, ή όπτασία εγένιν αφαντος.

Αφού εμειναν θαμβωμένοι και ζαλισμένοι διά κάμποσην ώραν, όταν ήμπόρεσαν να όμιλήσουν εκύτταξαν ο ένας τον άλλον με άπορίαν.

«Και τώρα τί θα κάμωμεν; είπεν ο άνδρας.»

«Νά ζητήσωμεν γρήγορα τά τρία πράγματα.»

«Και σαν τί θα ζητήσωμεν;»

Και άμέσως ήρχισεν ή συζήτησις και ή φιλονικία μεταξύ των. Νά γυρεύσωμεν πλούτη! ελεγεν ο ένας.

«Ναί, αλλά να γυρεύσωμεν και ύγειαν: τί το θέλεις τό χρυσό λεγένι και να φτύνης μέσα τό αίμα;»

«Και να ζητήσωμεν και χρόνια πολλά ζωής, για να χαρούμε τά πλούτη.»

«Και να ζητήσωμεν και παιδιά, για να ήμπορέσωμεν να τους τ' άφίσωμεν.»

«Και να γυρεύσωμεν και νειάτα.»

«Και εύμοφία.»

«Και δόξα και τιμές, για να μας θαυμάζη ο κόσμος και για να σκάσουν οι έχθροί μας.»

«Εγώ ήθελα να πετώ ψηλά ετόν άέρα σαν πουλί και να είμπορώ πετώντας να πηγαίνω έως τ' άστρα, δια να τα ιδώ από κοντά τί είναι.»

«Και εγώ ήθελα να ήμπορώ να καταβαίνω έως εις τά πλέον σκοτεινά βάθη της θαλάσσης, δια να ιδώ τί κρύπτεται εκεί μέσα.»

«Τό καλλίτερον ήταν να γίνεται κανείς άόρατος όταν θέλη και να τα εξουσιάζη όλα.»

«Αμ τον χάρο, τον ξεχάσαμε! Πρωτα άπ' όλα τ' άλλα πρέπει να ζητήσωμεν τό άθάνατο νερό για να μη πεθάνωμεν ποτέ.»

Και εξηκολούθησαν με αυτόν τον τρόπον την συνουμιλίαν αρκετήν ώραν και καθένας εκστίαζε να φαντασθή τό πλέον παράξενον και τό πλέον πολυτίμον κατά την ιδέαν του πράγμα, δια να τό ζητήση από την Μοϊραν.

«Γυναϊκα, επήραμε βλέπω τον κατήφορον! είπεν ο άνδρας ο όποιος εκάταλαβε πρώτος τό παραστράτημά των. Η Μοϊρα μας είπε να ζητήσωμεν τρία πράγματα, κι' εμείς έως τά τώρα εσκεφθήκαμεν εκατόν. Τό καλλίτερόν που θα κάμωμεν είναι να τ' άφίσωμεν τώρα, να πλαγιάσωμεν και να σκεφθώμεν με την ήσυχίαν μας. Μάτι βέβαια δέν θα κλείσωμεν άπόψε, ώστε θά έχωμεν καιρόν να εκλέξωμεν τά καλλίτερα έως αύριον τό πρωί και να συμφωνήσωμεν. Ως τόσον στρώσε να δειπνήσωμεν.»

«Και τί να δειπνήσωμεν όπου δέν έχωμεν τίποτε, απήντησεν ή γυναϊκα.»

«Αλήθεια, εξέγασα να ψωνίσω τίποτε από την πολλή μου σκασί, είπεν ο άνδρας.»

«Και τό κελλάρι μας δέν έχει τίποτε. Εκάθησαν ως τόσον και ετραγάνιζαν όλίγον ξηρό ψωμί όπου εύρέθη, με τό κεφάλι γεμάτο από σκέψεις και ιδέας.»

«Νάχαμε τουλάχιστον ένα λουκάνικο! είπεν ωςάν αφρημένη ή γυναϊκα. Δέν επρόφθασε ν' άποτελειώση τον λόγον της όπου από την καπνισμένην όρροφήν του σπιτιού έπεσεν εμπρός των, επάνω εις τό τραπέζι των, ένα χονδρόν και παχύ όρεκτικόν λουκάνικον.»

«Εκοκάλωσαν και οι δύο και εκυττάχθησαν με φόβον και εκπληξιν: άλλ' αφού επέρασεν ή πρώτη στιγμή, ο θυμός εκυρίευσεν άμέσως τον άνδρα και τον εκάμε μανιώδη.»

«Τί εκάμες, μωρή στρίγλα! είπε με φωνήν φοβερήν προς την σύζυγόν του, ή όποια ζαρωμένη και ντροπιασμένη εκύτταζε τό λουκάνικον. Τί σου ήλθε, αστάχαστη και άμυαλη γυναϊκα, να όρεχθής λουκάνικο! Ορίστε! Από τά τρία δώρα της μοϊρας εκάσαμε τό ένα και εκεί όπου ήμπορούσαμεν να ζητήσωμεν με αυτό έλους τούς θησαυρούς του κόσμου, εξωφλήσαμε με ένα λουκάνικο! Ηθελα, κακομοϊρα μου, δια τιμωρία σου, αν ήτο βολετόν, αυτό τό λουκάνικον να σηκωθή και να κολληθή εις την μύτην σου.»

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΕΦΑΝΤΟΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΔΙΑ ΤΟΝ 72ον ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

(Ίδε την Προκήρυξιν εν τή επομένη σελίδι.)

Και τό λουκάνικον, κινούμενον από άόρατον μαγικήν δύναμιν, εσηκώθη δια μιάς και εκόλλησεν εις την μύτην της γυναϊκόσ.

«Ο άνδρας εμεινε χάσκων και ωςάν άπολιθωμένος από την φρίκην και ήκουε τας τρομεράς φωνάς της γυναϊκόσ, ή όποια ματαιώς εκοπίαζε ν' άποσπάση τό διαβολικόν λουκάνικον από την μύτη της.»

«Ο θρηνος και ή απελπισία της δέν περιγράφονται: και αφού είδεν ότι τό δυστύχημά της ήτον ανεπανόρθωτον, εστράφη ωςάν τίγρις προς τον άνδρα της.»

«Τί να σου πω τώρα και εγώ; του είπε. Ορίστε, τρελέ και κακομοϊρη, τί εκάμες με τον ασυλλέγιστον θυμόν σου. Τουλάχιστον ύστερα από τό ιδικόν μου σφάλμα μας εμειναν άνδρη δύο ζητήματα, και ήμπορούσαμε με αυτά να γίνωμεν εύτυχεϊς. Ένώ τώρα δέν μας μένει παρά ένα... ή καλλίτερα δέν μας μένει κανένα, διότι τό τρίτο όπου θά ζητήσωμεν είναι να ξεκολληθή τό λουκάνικον από την μύτην μου.»

Ματαιώς επροσάθησε να την παρηγορήση ο άνδρας της με χίλιες δύο ύποσχέσεις. Εκοπίασε να την πείση να ζητήσουν με τό τελευταϊον ζήτημα θησαυρούς άμετρήτους και αυτός να της κατασκευάση μίαν θήκην χρυσήν όπου να κρύπτη τό λουκάνικον, και να της χαρίση, ετι άλλο ήθελε: άλλα και τά χόδια και αι συμβουλαί επήγαν όλα χαμένα. Η γυναϊκα επέμενε και αφού όλην την νύκτα εδάσταξεν ή φιλονικία, ο άνδρας τό πρωί ήναγκάσθη να ενδώση.

«Εζήτησαν λοιπόν μαζί και οι δύο να πείση τό λουκάνικον από την μύτην της γυναϊκόσ. Και τό λουκάνικον εύθως έπεσε.»

Τότε εμφανίζεται εις αυτούς πάλιν ή Μοϊρα με ένα χαμόγελο γλευαστικόν εις τό στόμα και αφού τους εκύτταξε δειλους και ντροπιασμένους εμπροστά της, με ένα βλέμμα ωςάν να τους ελεεινολόγει, τούς είπε με φωνήν αυστηράν.

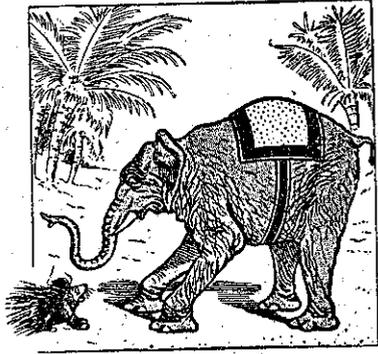
«Βλέπετε πόσον ήσαν δίκαια τά παρατόνά σας! Τέτοια είναι και τά παρατόνα όλων των ανθρώπων όπου κλαιονται και κατηγορούν την μοϊράν των. Εγώ σας εδωσα τό μέσον να γίνετε και πλούσιοι και ισχυροί και ενδοξοί και εύτυχημένοι, και σεις από την άφροσύνην σας, όλα τά αγαθά της γής τά άντηλλάξατε με ένα λουκάνικο! Βάλετε γνωσιν από τώρα και εις τό εξής και συλλογισθήτε ότι ή μοϊρα, ή καλλίτερα ή μεγάλη και άόρατος Δύναμις όπου κυβερνά τον κόσμον, γνωρίζει πολύ καλλίτερα από κάθε άνθρωπον πώς να μοιράζη με δικαιοσύνην τά αγαθά.»

Και ή Μοϊρα εγένιν αφαντος.»

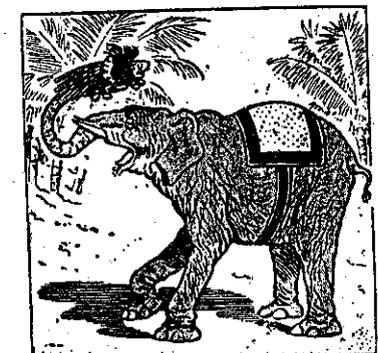
ΧΑΡΑΑΜΗΝΕ ΑΝΝΙΝΟΣ [Έκ του Ήμετέρου Κ. Φ. Σκόκου]

1

2

3

4

5

6

7

8

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 72ος

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΗΠΙ ΤΗΣ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΕΝ ΣΕΛ. 393 ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΩΝ 8 ΕΙΚΟΝΩΝ

Συμβουλευώ τους μέλλοντες να λάβουν μέρος εις τον Διαγωνισμόν τούτον, να αναγνώσουν μετά προσοχής την κρίσιν του προηγουμένου, την δημοσιευθείσαν εις το φυλλάδιον 44, σελ. 351. Έξ αυτής θα οδηγηθούν πολυ εις την σύνθεσιν του διηγήματος, επί τη βάσει των 8 εικόνων, τας οποίας δίδω σήμερα.

Οί όροι του Διαγωνισμού εις τον όποιον ειμπορούν να λάβουν μέρος όλοι οι συνδρομηταί και αι συνδρομητριαί καθώς και τάδελφιά των, — αλλά καθείς χωριστά, — είνε οι εξής :

1.—Τό διήγημα πρέπει να γραφή εις την συνήθη γλώσσαν της Διαπλάσεως, και να μη περιέχη πλ έσον άπό 850 λέξεις (όλιγωτέρας ναί, περισσοτέρας όχι.)

2.—Τό διήγημα πρέπει να σταλή έγκαιρως, ώστε να φθάση εις τό Γραφεϊόν μου μέχρι της 31 Ιανουαρίου 1902 τό βραδύτερον.

3.—Τό διήγημα πρέπει να γραφή ευαναγνώστως, εις χωριστόν φύλλον χάρτου, τό όποιον να μη περιέχη τίποτε άλλο. Άνωθεν γράφετε τας λέξεις : « Η έκ δίκησις τοῦ Έλεφαντος, διήγημα διά τόν 72ον Διαγωνισμόν, » και εϋθύς άμέσως τόνόμα σας, τό ψευδώνυμόν σας (όσοι έχετε και θέλετε να διαγωνισθήτε υπό ψευδώνυμον) τόν τόπον της διαμονής σας και την χρονολογίαν.

4.—Βραβεΐα θα πονεμηθούν τά συνήθη εις πάντας τούς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τά όποια βλέπετε εις τό Έ Κεφάλαιον του Όδηγού (φυλλ. 1, σελ. 12).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο ΑΝΕΥΘΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'. (Συνέχεια)

Άπό την αύλην του πάργου, από τας περίξ πλατείας και ακόμη από τούς πρόποδας των γειτονικών βουνών, όλοι οι πιστοί γονυπετείς παρηκολούθησαν την ιεροτελεστιάν και συνήνωσαν τας έγκαρδίουσ ευχάς των υπέρ της ευτυχίας του ήρωος της εορτής.

Όλοι τον ήγάπών. Όλοι ήσαν υπερήφανοι δι' αυτόν. Και μετά την λειτουργίαν, αι κραυγαί « Ζήτω ό Γάστων μάς ! ζήτω ό Γάστων της Μαζέρης ! άντήχησαν ούρανομήκεις.

Τήν δεκάτην ώραν της πρωίας, ό λαός κατέκλυσε τά περίξ του στίβου, διά να ιδή τούς άγώνας. Θα ήγίνετο όπλομαχία μεταξύ έγγχωρίων ευπατριδών, και ίπποδρομία με κρίκους, εις την όποιαν και ό Γάστων θα έλάμβανε μέρος.

Η ίπποδρομία των κρίκων, — μία των άσκήσεων του τότε καιρού, — ήγίνετο ως εξής : Άπό ξύλου όριζοντίου, ύψηλά τοποθετημένου, έκρέμαντο κρίκοι, τούς όποιους ό άγωνιστής όφειλε να διαπεράση με τό ραβδίον του, διερχόμενος έφιππος.

Ό Γάστων είχε άσκηθή επί πέντε ήμέρας να τρέχη με τό κόκκινον άλογον, τό όποιον είχε φέρη ό υποκόμης, διότι παρκαλάσε τον Ιωθήνον να του τό δανείση διά την ίπποδρομίαν των κρίκων. Άντί να ζηλεύση τον φίλον του διά τό λαμπρόν τουτό δώρον, άπεναντίας τω είπεν :

— Άφ' ου ό θεός μου, ό Βασιλεύς, θα λάβη πρόνοιαν δι' έτι χρειάζομαι, βεβαίωτατα θα μου προμηθεύση και άλογον. Ό πατέρας μου έκαμε πολύ καλά που έχάρισεν αυτό εις σε και όχι εις έμέ.

Άλλά την στιγμήν καθ' ήν επρόκειτο ναρχίση τό άγώνισμα, εις μάτην ό Γάστων ανεζήτησε τον Ιωθήνον εις τον κόκκινον ίππον. Έβγιναν άφαντοι, δέν ήμπόρεσε να τους εύρη πουθενά.

Ό Γάστων εξηκολούθει ναζαζήτη, όταν ίπποκόμης, έλθών έκ μέρους του πατρός του, τή έφερε την διαταγήν να υπάγη άμέσως εις την εξέδραν. Κατελήθη υπό όργής, με την ιδέαν ότι ήμπορούσεν, επειδή ήτο τάχα μικρός, να τον στερήσουν της ευχαριστήσεως του να λάβη μέρος εις τον άγώνα, και δέν είχε συνέλθη ακόμη, όταν, εις τό νεύμα ενός των τελεταρχών, μία θύρα του στίβου ήνοιχθη, και εν μέσω άκρας σιγής, μία λιτανεία ανθρώπων παντοειδών, — ευγενών, καλογήρων, άστών, χωρικών, έμπόρων, ποιμένων κτλ. — επροχώρησε μέχρη της εξέδρας και παρετάχθη εις δύο στοίχους.

Άπο τό άλλο άκρον, ό Γάστων είδε να προχωρή βραδέως, εν τώ μέσω του διπλού τούτου στοίχου των ανθρώπων, μία μεγάλη ούρανία από λευκόν ύφασμα, αι πτυχαι του όποιου έπιπταν σχεδόν ως τούς πόδας των όκτώ αυτής φορέων. Ό τών ό όγκος αυτός έφθανεν ενώπιον της εξέδρας, οι φορείς, δι' ένος έπιδεξίου κινήματος, άνύψωσαν τό ύφασμα, και ό Γάστων κατεπλάγη ιδών ενώπιον του ένα θαυμάσιον κόκκινον ίππον, άραβικού αίματος, έχοντα την χαίτην στολισμένην με ταινίας κυανάς και λευκάς, — τά ιδιαίτερα χρώματα του Γάστωνος, — έφιππιον από δέρμα της Κορδούσης, και έπίσασμα από βελούθον πορφουρόν, κεντημένον με λευκά κρίνα. Ό ώραιος ούτος ίππος, του όποιου ή ευγενής κεφαλή έκκλινεν ως να ήθελε να χαιρετίση τον νέον του κύριον, και έπειτα άνυψούτο υπερηφάνως με κινήματα κυματοειδή και κομψά, έφάνετο εις τον Γάστωνα ως μαγική όπτασία.

Ό Ιωθήνος, ό όποιος τον έχράτει έκ του χαλινού, είπε διά σταθεράς και εντό-

νο φωνής ή όποία ήκούσθη από όλην την όμήγυριν :

— Ύψηλότατε, εν όνόματι όλων των ευγενών, των άστών και του λαού του συνηθροισμένου ενταύθα, σάς προσφέρω τον ίππον τούτον, διά την άγοράν του όποιου συνεισέφεραν όλοι, πλούσιοι και πτωχοί, μέχρι του έλαχίστου. Ευδοκήσατε να τον δεχθήτε ως τεκμήριον της ευλαβοϋς άγάπης των.

Ό Γάστων ήγήθη, ώχρος έκ της συγκινήσεως, με όφθαλμούς υγρούς και λάμποντας. Ηδη εξέτεινε την χείρα τό κινήμα του εσήμαινεν ότι έμελλε να παντήση εις την προσφώνησιν, όταν μία φωνή ύψώθη από τον όμιλον, τον κάτωθεν της εξέδρας, και είπεν εις την γλώσσαν του Όκ :

— Ύψηλότατε, ό Ιωθήνος τα έκαμεν όλα ! αυτός έκαμε τον κόσμον άνω κάτω, διά να εύρη αυτό τό θαυμάσιον άλογον.

— Ό Ιωθήνος ! ό Ιωθήνος ! άνέκραξαν όλοι οι άλλοι.

— Κι' αυτός επλήρωσε τά φάλαρα με χρήματα δικά του, προσέθεσεν ή φωνή.

— Μη τους πιστεύετε, Ύψηλότατε, έλεγεν ό Ιωθήνος.

Άντί ευχαριστίας, ό Γάστων επήδησεν εις τον στίβον, και άρ' ου έχάιδυσε τον λαμπρόν ίππον, επήδησεν εις τό έφιππιον και έκαμα τον γύρον, χειροκροτούτων των θεατών.

Ό Ιωθήνος, μετριοφρόνως, έζήτη διέξοδον διά να ποσυρθή και να κρυφθή, όταν ό υποκόμης τον έφώναξε πλησίον του.

— Πλησίασε και σύ, φίλε μου, είπε προς τον Δόν Ιουστήνον. Ίδου ό νέος άρχων τού Νολαί, ό όποιος θα συνοδεύση τον υιόν μου εις την Αύλην, υπό την ιδιότητα του πρώτου ίπποκόμου του και υπό την σημαίαν των βασιλικών κρίκων. Έκαί θα κερδίση τούς πτεριστήρας του ίππού. Διά να ενεργή δέ με θάρρος και με έλπίδα, νομίζω ότι ή πρασίνη ταινία, την όποιαν φέρει ή Άδελαΐς επί του στήθους της, θα ήτο δι' αυτόν τό καλλίτερον φυλακτόν.

Ό Δόν Ιουστήνος εκύταξε την άνεψιδάν του μειδιών. Και επειδή ή Άδελαΐς, έρυθριώσα, εσιώπα :

— Μα τόσον στερεά δεμένη είνε αυτή ή ταινία ; είπεν ό παιδαγωγός.

Ένθαρρυνθείσα έκ των λόγων τούτων, ή Άδελαΐς έλυσε τον κόμβον και ενεχείρησε την ταινίαν εις τον Ιωθήνον, εις τον όποιον τό εύέλπι τουτό δώρον εφάνη πολυτιμώτερον και από τό κτήμα του Νολαί.

Η μικρά σκηνή παρήλθεν άπαρατήρητος, διότι ή προσοχή των θεατών ήτο έστραμμένη προς την θριαμβευτικήν ίππλάσιαν του Γάστωνος.

Άλλος θρίαμβός διά τον νεαρόν πρί-

γκιπα ήτο ή ίπποδρομία των κρίκων, ή όποία έγινε άμέσως. Ό Γάστων ένίκησε, χάρις εις την δεξιότητα και εις την νοημοσύνην του ίππου του.

Η επαύριον της εορτής είνε συνήθως μελαγχολική.

Τούτο συνέβη και τώρα. Ό Γάστων επρεπε να ποχαιρείση τούς συγγενείς του και την πατρίδα του ! Ό υποκόμης της Ναρθόνης δέν ήδύνατο να παρουσιάση ό ίδιος τον υιόν του εις την Αύλην, διότι ό σχεδόν τελειωμένος γάμος της θυγατρός του μετά του βασιλέως Φερδινάνδου της Ισπανίας, τον ήνάγκαζε να μείνη εκεί όλιγον καιρόν.

Ό Γάστων ήλπιζε να επανίδη ταχέως τον πατέρα του ! αλλά τότε θα επανέβλεπε την αδελφήν του, από της όποιας ποτέ δέν είχε χωρισθή ; . . .

Έκ τούτου ή λύπη του ήτο μεγάλη, όσον και ή λύπη της Ερμάνης, δια την όποιαν ή αναχώρησις του αδελφού εσήμαινε τό τέλος της γλυκείας οικογενειακής ζωής. Έκλαυσε τό παρελθόν τουτό, τό όποιον διελύετο, όπως εκλαυσε και ή Άδελαΐς, χωρίζομένη του θείου της, ό όποιος θα ήκολούθει φυσικά τον Γάστωνα ως παιδαγωγός. Όσον δι' αυτήν, θα έμενεν εις τό Βέρναλον υπό την έπίβλεψιν της Κυρίας Δε Ρεσσαί, μέχρι της πραγματοποιήσεως των ελπίδων, τας όποιας έτρεφε περι του Ιωθήνου. . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

Σοβαρά συνέπειαι μιξ άστειότητος. — Η εκδικήσις του κυρίου Όρδερίκου.

Δώδεκα ήμέρας μετά την εορτήν, ό νεαρός πρίγκιψ και ή ακολουθία του, υπό την οδηγίαν του Ιππότου δ' Άνδουάν, εφθασαν εις τον τελευταϊόν των σταθμόν πρό της « βασιλικής » πόλεως Τούρης, ούτως ονομασθείσης, άφτόου ό βασιλεύς Λουδοβίκος ΙΑ' διέμεινεν εκεί επί μακρόν.

Έως εδώ, ό άνεψιδός του βασιλέως διέτρεξε μέγα μέρος της Γαλλίας υπό άουτην ροήν εν κό γ ν ι τ ο, χωρίς τιμάς και χωρίς υποδοχάς. Κατα τας όδηγίας, τας όποιας ό Ιππότης δ' Άνδουάν είχε λάβη, παρά της Αύλης, ή έπίσημος και πομπώδης υποδοχή θα ήρχιζε μόνον έκ της πόλεως Τούρης, και τό ταξείδιον θα εξηκολούθει εκείθεν θριαμβευτικόν μέχρι της βασιλικής επαύλεως της Βλαισίας, όπου αι Αύτων Μεγαλειότητες άνέμενον τον άνεψιδόν του.

Άλλά εις τον τελευταϊόν εκείνον σταθμόν, ό Ιππότης δ' Άνδουάν έλαθεν εν έγγραφον έσφραγισμένον, ή άνάγνωσις του όποιου τον έκαμε να συσπάση τας όφρυς :

Η έπίσημος υποδοχή της Τούρης άνεστέλλετο, και εις την πόλιν ταύτην θα κατέλυον εις του κυρίου Γωλιτέρου

Βρουνέλ, θησαυροφυλάκος του βασιλέως, ως άπλοϊ ιδιώται !

Τήν διαταγήν ταύτην ό Ιππότης άνεκοίνωσεν εις τον Δόν Ιουστήνον, τον μόνον καταλληλον διά να παρηγορήση τον μαθητήν του διά τό πάθημα, τό όποιον έθεώρει άρκετά ταπεινωτικόν. . . Και ό Δόν Ιουστήνος έσπευσε προς έντάμωσιν του Γάστωνος, ό όποιος, με τον άχώριστόν του Ιωθήνον, άπεθαύμαζε την έξοχήν της Τουραίνης, τον έπίγειον τουτόν παράδεισον.

— Λυπούμαι μόνον, άπεκρίθη ό Γάστων όταν έμαθε τά νέα, διά την λύπην την όποιαν φαίνεται, ότι προσενεί τουτό εις τον Ιππότην Δ' Άνδουάν. Έμε δέν μου κάμνει ούτε ζέστη ούτε κρύο ! . .

Η είσοδος του νεαρού πρίγκιπος εις την Τούρησ, άν και άνεπίσημος, δέν έκαμε διά τουτό όλιγωτέραν εντύπωσιν. Οί κάτοικοι της πόλεως εξεχούθησαν εις τας όδους διά να ίδουν την συνοδείαν, και με την περιέργειαν, ή όποία τους χαρακτηρίζει, ήρώτων τούς προπορευόμενους :

— Ποιός είνε ; ποιός έρχεται ;

Και όταν ήκουσαν ότι έρχεται ό Γάστων Δέ Φουά, ό υιός της Μαρίας, αδελφής του Βασιλέως αι κραυγαί « Ζήτω ό άνεψιδός του Βασιλέως ! » άντήχησαν πανταχούθεν. Αι γυναίκες προπάντων απέμειναν έκστατικοί πρό της ωραιότητος και της γλυκύτητος του ξανθού εκείνου νεανίσκου.

Ό Γάστων έχαιρέτα τό πλήθος ευμενέστατα. Επίσης και ή ακολουθία του, — τριάκοντα ίππεις, μελαγχρονοί, υπό την άρχηγίαν του Ιωθήνου

(Έπειτα συνέχεται) ΦΟΚΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ (Κατά τό Γαλλικόν του S Blandy)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ό Διδάσκαλος : — Πόσους πόδας έχει ή όργυιά, Κρόταλε ;
Ό Κρόταλος (μετά θάρρους) : — Τέσσαρας.
Ό Δάσκαλος : — Μπα ! ;
Ό Κρόταλος (καθ' εαυτόν) : — Άάθος έκαμα ! θα είνε πτητόν . . . (Δυνατά) : Δύο !
(Έστύλη υπό του Λευκού Υακίνθου)

Η μητέρα προς τον Τοτόν :
Πρόσεχε Τοτέ, σήμερα θα έχωμεν ξένους εις τό τραπέζι. Να μη ζητήσης δεύτερη φορά τίποτε, άν δέν σ' έρωτήσω άν θέλεις.
Είς τό τραπέζι, άμα ήλθεν ή κρέμα και έφαγεν ό Τοτός όσην του έβαλαν την πρώτην φοράν :
— Μητέρα, λέγει, ρώτησέ με λοιπόν άν θέλω κι' άλλη !
(Έστύλη υπό του Φίλιου του Λεάνδρου.)

Μά Γιάννη ! μη περιπατήσ τόσον δυνατά ! Ω, τά νεύρά μου ! ! λέγει ή κυρία προς τον μικρόν χωρικόν υπηρέτην της.
— Με συμπαθός, κυρία, άν επάτησα από πάνω από τά νεύρα σας, άπαντή εκείνος.
(Κατά ή υπό της Νεράιδας των Σπετσών)

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Πρός τούς φίλους συνδρομητάς

Μόνον όσοι θα έγγραφούν ή θάναεώσουν την συνδρομήν των διά τό έτος 1902 μέχρι της 5 Ιανουαρίου τό βραδύτερον, θα λάβουν μέρος εις την ΚΑΗΡΩΣΙΝ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ της Διαπλάσεως, συμφώνως προς τά δημοσιευθέντα εις τό 45ον φυλλάδιον, σελ. 360 και 364.

Ό Έκτακτος Διαγωνισμός ΕΞΕΠΛΑΘΜΑΤΟΣ, εις τον όποιον ήρχισαν ήδη πολλοί να λαμβάνουν μέρος, λήγει την 31 Ιανουαρίου 1902, συμφώνως προς τά δημοσιευθέντα εις τό 46ον φυλλάδιον, σελ. 368.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΛΛΑΒΑ τας φωτογραφίας σας, Σοφέ Πιττακέ, Σέλευκε Κερανή και Γεράσιμη Λαγκαράτε, τας όποιας έστειλα εις τον ταχυογράφο, και γρήγορα θα τας δημοσιεύσω. Έλπίζω σύντομως να μου στείλουν και οι λοιποί βραβευθέντες τας φωτογραφίας των, διότι οι φίλοι μας πολυ άνυπομονούν να ίδουν τας εικόνας των.

Μόνον έντυπα, δηλαδή Χάρτην των Λύσεων και Μικρά Μυστικά, έχετε τό δικαίωμα να μου στέλλετε εντός φακέλλου με κομμάτια γωνίας (όπως τα στέλλω κ' εγώ) επιθετόντες μοιόλεπτον γραμματισμόν οι έκ του Έσωτερικού και πεντάλεπτον οι έκ του Έξωτερικού. Να ήξεύρετε όμως, ότι άν εντός του ίδιου φακέλλου έσωκλείσετε επιστολήν ή διηδήσετε άλλο χειρόγραφον, ό φακέλλος δέν μου παραδίβεται, κατάσχεταί. Διότι τοιούτος είνε ό Κανονισμός του Ταχυδρομείου — Το ήκουσε, Κρόταλε πού μ' έρωτάς άν έχω τό δικαίωμα να στέλλω ως έντυπα τας επιστολάς σου ; Τό ήκούσατε όλοι ; Προσοχή λοιπόν εις τό εξής, διότι αυτός είνε ό λόγος, διά τον όπιόν πολλά γράμματα χάνονται.

Ίδου μερικά περικοπαι από την επιστολήν της Κοιμηλάτιδος Κέθρου, ή όποία πραγματεύεται σήμερα περι ζεσπαθώματος : « Πώς στίς θα έγγραφή και θα εισέλθη εις την πνευματικήν οικογένειάν μας, όχι μόνον δέν θα μετανοήση ποτέ, αλλά θα εύλογή τον αίτιον. » Και κατωτέρω : αληθώς άείπακτος θα είνε εκείνος, στίς θα κατορθώση να έγγραφή δέκα νέους συνδρομητάς προς τό συμφέρον όλων ήμών των συνδρομητών. Μπα ! και όλιγωτέρος άν γράφη, πάλιν θα είνε άείπακτος. Σϋ πόσους έτοιμάσεις ;

Πραγματικώς Άγγελε της Γάπης, ώραιότατόν δώρον σου έκαμεν ό Λαφροστερης Ναύαρχος, και έκαμές καλά νάφης κατά μέρος τούς θυμούς και να τω άπαντήσης εχθαρσιών. Διά τό άνεπαρκές γραμματισμόν δέν πιστεύω να θυμώση, άφ' ου του έγραψες ότι ήτο λάθος του ύπληρέτου.

Πώ ! τι εκπλήξην πού μου έκαμες, Άφροστεφανομένη Θάλασσα ! Να μου γράψης ύστερ' από τόσον καιρόν, και από άλλο μέρος από εκεί πού σε ήξευρα. Άλλά τί ώραία ή επιστολή σου ! πόσον με συνεκίνησε ! Σου εύχομαι από καρδιάς, άγαπητή μου, κάθε επιτυχίαν εις τό ευγενές σου στάδιον.
Να και τό Μενεξέδιο Μπονκετάκι ! . .
Ύ, άρισμένος, σήμερα πρέπει να γυρίσω άναποδα όλα τά καθίσματα του γραφείου μου . . . Τί χάρα ! Νά μ' ένθυμούνην και να με αγαπούνη τόσον οι παλαιοί φίλοι, οι όποιοι ένόμιζα ότι μ' έλησμόνησαν . . . Έλαβα υπ' όψει μου τας παραγγελίας σου.
Χρυσανθεμίς [ΕΕΕ] διά την έκτενή και ώραιότατην επιστολήν, ή όποία είνε περιττόν να σου

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τής Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν και υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστόν και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαί ἄρχονται τήν 1ην ἐκάστου μηνός και εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΧΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 8ος

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Δεκεμβρίου 1901

Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 50

Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'. (Συνέχεια)

Εἰς τὴν οἰκίαν Γωλιτέρου Βρυνέλ, γεῦμα μεγαλοπρεπές ἀνέμενε τούς ταξιδιώτας. Ὁ θησαυροφυλάξ—ταμίας, ὅπως θὰ ἐλέγαμεν σήμερον,—εἶχε τὴν μανίαν τῆς ἐπιδείξεως. Ὁ ἴδιος ἐκράτησε τὸν ἀναβολέα τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ Βασιλέως, και τὸν εἰσήγαγεν ἔπειτα εἰς λαμπρὰν αἴθουσαν, ὅπου μία τράπεζα ἦτο ἐστρωμένη δι' ἕνα μόνον δαιτυμόνα, και τοποθετημένη ὑπὸ οὐρανίαν. Τὸν βασιλικὸν τοῦτον δαιτυμόνα, ὁ κύριος Βρυνέλ ἐζήτησε τὴν τιμὴν νὰ τὸν ὑπηρετήσῃ ὁ ἴδιος.

Εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν Τούρην, ἀξιωματικὸς τοῦ βασιλικοῦ οἴκου, ὁ εὐπατριδης Δὲ Γκρεκάν, ἀνέμενε τὸν νεαρὸν πρίγκιπα, διὰ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ ἀθρόβως εἰς τὸν πύργον τῆς Ἀμβωσίας, ὅπου τὸν ἀνέμενον ἔ βασιλεύς.

— Ἀλλὰ διατί ὅλη αὐτὴ ἡ μεταβολὴ; τὸν ἠρώτησεν ὁ Ἰππότης Δ' Ἀνδοάν, ὅταν εὐρέθη μόνος μαζί του.

— Πλησιάζατε ὀλίγον, νὰ μὴ μακροκοῦσῃ κανεὶς, ἀπήγγησεν ὁ ἀξιωματικὸς. Αὐτὸν, μάθετε ὅτι εἰς τὸ παλάτι ἡ κούρα νὰ λέγουν πολλά κακὰ διὰ τὸν μικρὸν πρίγκιπα. Ὅτι εἶνε ἀγροῦκος, ἔτι εἶνε ἀμαθίστατος, ὅτι θὰ τὸν δαμάσουν μετ' ὑπερηφανίας και μετ' ὑστερίας, κ' ἔνα σωρὸ τέτοια. Ὁ Βασιλεὺς, ὁ ὅποιος ἤθελε νὰ ὑποδεχθῇ μετ' ἀγάπης τὸν ἀνεψιὸν του, μετέβαλεν ἔξαφνα διαθέσεις. Τώρα πότες τὰ ἔκαμαν αὐτὰ, πότες εἶνε ἡ αἰτία, ἀγνοῶ. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὁ βασιλεὺς και ἡ βασίλισσα, ἀντὶ νὰ ὑποδεχθῶν τὸν ἀνεψιὸν τῶν ἐνώπιον ὀλης τῆς Αὐλῆς, θὰ το κάμουν τώρα μυστικά. Πρὸς τοῦτο μετέβησαν, μετ' ὀλίγον συνοδείαν, εἰς τὸν πύργον τῆς Ἀμβωσίας, και ἐκεῖ ἔχω ἐντολὴν νὰ τὰς ὀδηγήσω, χωρὶς τύμπανα και σάλπιγγας. Βλέπετε λοιπόν, Ἰππότη, ὅτι ἀπὸ σὰς περιπέτειών μου νὰ με διαφωτισεῖτε. Τὶ ἐλαττώματα ἄρα γε εἰμπορεῖ νὰ ἔχη ὁ κύριος Γάστων.

— Ὅστε νὰ φοβηθοῦν οἱ ὕψηλοί του συγγενεὶς μήπως τούς ἐντροπήσῃ; . . . Ἐἶπετε μου, σὰς παρακαλῶ, διότι ἐγὼ τὸν εὐρίσκω θαυμασίως ὠραῖον, και μόνον πού τὸν εἶδα, αἰσθάνθηκα μεγάλην συμπάθειαν δι' αὐτόν.

— Δὲν ἤξεύρω τίποτε περισσότερον ἀπὸ σὰς, ἀπεκρίθη ὁ Ἰππότης σκεπτικὸς. Μήπως τὸν ἐσυκοφάντησε κανεὶς; — Φαίνεται, ὅτι ἀφόρτος ἐσύρθη εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος ἡ γούνα ἐνδὸς κάποιου κυρίου Ὀρδερίκου Γουλιέρμου, τὸν ὅποιον εἶχαν στείλῃ

— Ὅστε ἕνα σάλπισμα! εἶπεν ὁ Ἰωβήνος, βοηθῶν τὸν κύριόν του νὰ φημιπύση εἰς τὸ Βέρναζον κάμουν περισσότερον θόρυβον, ὅταν και ὁ ἐλάχιστος ἀπὸ τούς φίλους τοῦ κυρίου ὑποκόμητος διέρχεται τὴν κινητὴν γέφυραν. Ἐν τούτοις ἕνας αὐλάρχης και πολ-

Ἡ Βασίλισσα Ἄννα τῷ ἐμετίσασε και τὸν ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον (Σελ. 399, στήλ. β').

λοὶ θεράποντες ὑπὸ τὰς διαταγὰς του, ἔσπευσαν νὰ δεχθοῦν τὸν νεαρὸν πρίγκιπα και νὰ τὸν ὀδηγήσουν εἰς τὰ δεξιά αὐτὸν ἐτοιμασθέντα δωμάτια. Ὁ Γάστων ἔσπευσε νὰ ἐκβάλῃ τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ ταξιδίου και νὰ περιβληθῇ στολὴν κομφοτέραν μόλις δὲ εἶχε τελειώσῃ τὸν καλλωπισμὸν του, ὅταν ὁ ἴδιος αὐλάρχης ἐπαρουσιάσθη και ἐπληροφόρησε τὸν Ὑψηλότερον ὅτι αἱ Αὐτῶν Μεγαλειότητες ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ τὸν δεχθοῦν εἰς τὸ προσευκτήριον τῆς Βα-

λοὶ θεράποντες ὑπὸ τὰς διαταγὰς του, ἔσπευσαν νὰ δεχθοῦν τὸν νεαρὸν πρίγκιπα και νὰ τὸν ὀδηγήσουν εἰς τὰ δεξιά αὐτὸν ἐτοιμασθέντα δωμάτια. Ὁ Γάστων ἔσπευσε νὰ ἐκβάλῃ τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ ταξιδίου και νὰ περιβληθῇ στολὴν κομφοτέραν μόλις δὲ εἶχε τελειώσῃ τὸν καλλωπισμὸν του, ὅταν ὁ ἴδιος αὐλάρχης ἐπαρουσιάσθη και ἐπληροφόρησε τὸν Ὑψηλότερον ὅτι αἱ Αὐτῶν Μεγαλειότητες ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ τὸν δεχθοῦν εἰς τὸ προσευκτήριον τῆς Βα-

ἔγω πῶσον χαρὴν μοῦ ἐπαρένεθες, διότι εἶδα ὅτι ἡ πρὸς ἐμὲ ἀγάπη σου ἔχει ρίζας βθείας. Σ' εὐχαριστῶ πολύ που θὰ ἐνεργήσῃς διὰ ξεσπάθωμα, και τώρα που ἔχεις δια τὰ μέσα, βεβαίως θὰ κάμῃς θαύματα. Εἰμπορεῖς νὰ ποικτήσῃς τὴν Ἀ' Σειρὰν τῶν «Διηγημάτων» τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἂν ἐγγραφῇς εἰς τὴν Β'.

Εἶσαι δεικνολογημένη, Κόρη τῶν Ἀλπεων, διὰ τὴν μακρὰν σιωπὴν σου, και προθύμως σε συγχωρῶ. Ἡ γνώμη μου εἶνε ὅτι κάλλιστα εἰμπορεῖς νὰ μάθῃς και τὰς δύο γλώσσας συγχρόως, ἀφ' οὗ ἔχῃς τόσον χρόνον και ἐπιμέλειαν, — διὰ τὸ ὅποιον και σε συγχωρῶ.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδωνυμὰ των, δέχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τούς Διαγωνισμούς μου και εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου τούς νέους μου φίλους: Ἀθάναρ Καρδία (Κ. Κ. αὐτὸ ἦτο τὸ ὠραϊότερον ἢ ἐπιστολιῶν μου κατενθουσίασε) και Ἀνδρέαι Σουλιώτιδα (Τ. Χ. αὐτὸ ἐξέλεξα κάμε γρήγορα νὰ μου γράψῃς και μόνη σου.)

Ἀσπασμοί, Πληροφορία: ὁ Κωλὸς Διάβολος ἀσπάζεται τὸν Νικητὴν τῆς Ἀουστραλίας και ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ πού εὐρίσκεται δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυσικῶν — ὁ Ναυτοπαιδὴς εὐχεται εἰς ἄλλους τούς συνδρομητὰς καλὸν ξεσπάθωμα — ἡ Δρόσος τῆς Ἐρήμου ἀσπάζεται τὴν Περσὴν Ταξειδιώτιδα, τὴν ὅποιαν γνωρίζει, και τὴν Σαβὴν Μανουμάτταν τῆς ὁποίας ζητεῖ τάρχη — ὁ Πενταμένης Καρχαρία ἀσπάζεται τούς Δουλοῦρους — ὁ Ἀγγελοσ τῆς Ἀγάπης πληροφορεῖ τὴν Βροττὴν τοῦ Διός, ὅτι ἐθεώρησε περιττὸν νὰ τῆς γράψῃ, διότι ἐγνωρίζεν ὅτι ἔμαθε ποῖος εἶνε — ὁ Σκληρὸς Βράχος πληροφορεῖ τὸν Λευκὸν Ὑακινθὸν ὅτι ἐλάθε τὴν ἐπιστολήν του και ὅτι τὸν ἔγραψε — τὸ Τέμενος τῶν Μουσῶν πληροφορεῖ τὴν Κωπλάτιδα Κύνθον ὅτι ἤλλαξε ψευδώνυμον — ἡ Ἰλιθὴ τῆς Θαλάσσης ἀσπάζεται τὴν Μόνωσον και τὴν Μελαγχροίτην τῆς Ἀρόρου — ἡ μία Ὀλβιανὴ Νεράιδα πληροφορεῖ τὴν ἄλλην ὅτι περιμένει γράμμα τῆς — ἡ Ἀφροστρατωμένη Θαλάσσα παρακαλεῖ τὴν Ταῦρέτην νὰ τῆς παραρῶσῃ τὸν ὄνομα τῆς διὰ Μ. Μυσικῶν — τὸ Μεγεθέδειον Μπουκετάκι στέλλει τούς φιλικούς του χαίρεινους εἰς ἄλλους τούς ἐν Λευκάδι φίλους μου — ἡ Χιοσοκετὴς Δίρρη και ἡ Ποιμενίς τῆς Δίρρης ἀντασπάζονται τὴν Πενθοῦσαν Καρδία και λυποῦνται πολύ διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς φωτογραφίας — ἡ Κόρη τῶν Ἀλπεων ἀσπάζεται τὴν Ἀεροναυτοπούλαν και τὴν Δεσφροστοχίαν τῶν Ἀθηνῶν, ἐρωτᾷ δὲ τὴν Κόρην τοῦ Ἀλά διατί τὴν ἐλησμονήσεν — ὁ Μικρὸς Γυμνασιόπαις πληροφορεῖ τὸν Σκαφιδακί ὅτι ἤλλαξε ψευδώνυμον — ὁ Λοξίας δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυσικῶν ζητεῖ τὸ ὄνομα τῶν εὐγενῶν του ἀντιπάλων Ζουλέικας και Ἀθέρως, τούς ὁποίους συγχωρεῖ ἐγκαρδίως διὰ τὰς ὠραίας μεταφράσεις — ὁ Διμ. Σαγκριώτης εὐχαριστεῖ τὸν Νικητὴν διὰ τὰ συγχαρητήρια, και συγχωρεῖ τὴν Ζουλέικαν διὰ τὰ βραβεῖα — ὁ Σοφὸς Πιττακὸς συγχωρεῖ ἄλλους τούς βραβευθέντας τελευταίως — τὸ Ἄρθρον Ἀθέρων ἀσπάζεται τὴν Ἐτόρη, τὴν ὅποιαν γνωρίζει — τὸ Ἄστρον τοῦ Αἰγαίου ἀντασπάζεται τὴν Ἐθνομὸν Κόρη.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: τὸ Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου μετ' ἡν Ρουμανικὴν Σημείαν και Νουσταλγὸν Ἑλληνικά — ἡ Ρουμανικὴ Σημεία μετ' ἡν Τραγιάσαν, Παιμπόντην Κατεργάσην και Πικραμένην Καρδούλαν (μετ' ὀνόματά των ἂν θέλλουν). — ὁ Σκληρὸς Βράχος μετ' ἡν Ὑπερσφωρητὴν Ἑλληνίδα, Γαλλικὴν Ναυαρχίδα, Ζιζάνιον τοῦ Ἀραξίου, Ναυτοπαιδα και Νεολαίαν τῶν Παρισίων — τὸ Φουγάρο τῆς Ἐθνετίας μετ' ἡν Λευκὸν Ὑακινθὸν και Μελλοσαν Καλόρη — ὁ Ἀγγελοσ Ἀνδρεϊνὸς μετ' ἡν Ἰ-

τέαν (ἐμμέτρως ἀφ' οὗ ἔχη στιχομανίαν) — τὸ Κρητικὸν Κάστανον μετ' ἡν Καλλιτεχνικὴν Γραφίδα, Νουσταλγὸσαν Ἑλληνίδα, Ἀγρολολοῦσαν Ἄνδρον, Ὑπερσφωρητὸν Ἰσπέα και Ὑπερσφωρητὸν Λέοντα (μετ' ὀνόματά των) — ἡ Χιοσοπούλα μετ' ἡν Νεαρὸς Πατριώτης, Ἀι-Λάτφ τῶν Πατησίων, Ἐδέλπιδας και Ἀδικημένον — τὸ Κύνθειον Ἄσμα μετ' ἡν Βίγλαν, Ἀνδρεϊνὸν, Ἀσπροποταμίτην, Κενερί και Τραγιάσαν (μετ' ὀνόματά των) — ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος μετ' ἡν Ζωηρὰν Φλόγα, Δεσφροσοῦσαν, Ναβαζάνην, Κρητικὸν Κάστανον και Βίγλαν (ἂν θέλῃ, μετ' ὀνόματά των) — ἡ Ἀκτις τῆς Ἐλευθερίας μετ' ἡν Νουσταλγὸσαν Ἑλληνίδα, Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα, Γαλανὴν Ἑλληνοπούλαν, Ἑλληνικὴν Ὑψηλὴν και Ἀνέλιστον Χαράν — ἡ Ἀμαρτυρία μετ' ἡν Ἐδέλπιδας — ἡ Σκόνη τῶν Ἀθηνῶν μετ' ἡν Ρωμαῖον Καίερα, Ἀγγελοσ τῆς Ἐτόρη, Ἐθνομὸν Καμείλιαν και Ζοφερὸν Νέφος — ἡ Παριστρία μετ' ἡν Ἐσμεράλδα — ἡ Ἐσμεράλδα μετ' ἡν Ποιμενίδα τῆς Δίρρης, Καρχαρία τοῦ Παλῆου και Καταραμάλλον — τὸ Κερινθιακὸν ἔγμα μετ' ἡν Μαγαμένον Φύλλον — τὸ Ἐθνομὸν Ἄρθρον μετ' ἡν Ἰλιθὴν τῆς Θαλάσσης και Μαγαμένον Φύλλον — ἡ Νεράιδα τῶν Σπετσῶν μετ' ἡν Ναυτην τῆς Ναυαρχίδος (μετ' ὀνόματά των) — τὸ Ἄρθρον τοῦ Μαῖου μετ' ἡν Ἀρτανιάν, Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας, Πατριὸν Βαρκάρην, Ζουλέικαν και Ρωμαῖον Κικέρωνα — ὁ Ὑψηλότης Δετὸς μετ' Ὀλβιανὸν τὸν Γριπέα και Γαμβέτταν

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασι: πρὸς τούς φίλους τῆς: Ἐσπεράντην (κανεὶς δὲν σε διέβαλε και ἤτλησας εὐχαριστῶ που θὰ ξεσπαθῶσῃς, και εἶθε νὰ ἐκπληρωθῇ ἡ εὐχή σου και νὰ με ἰδῇς φέτος «μετ' ὀνόματά των» συντάγματα συνδρομητῶν.) Κωλὸν Διάβολον (πῶς τὶ φοβερὸν τὸ θέαμα πού μου περιγράφεις! κ' ἐγὼ ἐκινδύνευσα νὰ τὸ ἰδῶ εἰς τὸν ὕπνιον μου...) Ναυτοπαιδα ([ΕΕ] τὸν ἐνθουσιασμὸν σου διὰ τὸν Ἐκτακτὸν Διαγωνισμὸν τοῦ ξεσπαθώματος συμμερίζονται ἄλλοι οἱ φίλοι μου, και νὰ ἰδῇς τί ἔχει νὰ γίνῃ πολὺ με συνηκνισμένον ἐκεῖνο τὸ ποιηματάκι, εὐγε!) Δρόσος τῆς Ἐρήμου (εὐχαριστῶ λοιπόν, ἄμα τελειώσουν οἱ Διαγωνισμοὶ τῆς τριμηνίας θὰ μου γράψῃς συχνά;) Βάδερ Πάουελ (βεβαίωτα θὰ λάθῃς δῶρον, ἢ μικρὸν ἢ μεγάλον, ὅτι θέλῃς ἡ τύχη σου εἰς τὴν 11ην Κυριακὴν δὲν εἰμπορεῖς νὰ λάθῃς μέρος τώρα) Φυλάκος τοῦτον διὰ τὴν 12ην, ἢ ὅποια ἔρθασε!) Ὑψηλότην Ἰετὸν (ἐστάλησαν τὰ τετραδία σου, και θὰ λάθῃς; ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχῃς ὀλίγην ὑπομονήν) Ἐθνομὸν Ὀρλῶντα (αἱ λύσεις δεκταί) Σκληρὸν Βράχον, Ζιζάνιον Γυμνασίου, Ἰλιθὴν τῆς Θαλάσσης (καλὰ τὰ παιδικὰ Πνεύματα εἶνε περιττὸν νὰ εἴπῃς ὅτι ἤλλαξες ψευδώνυμον, ἀφ' οὗ μεταχειρίζεσαι ἀκόμη τὸ παλαιὸν) Ταῦρέτην (ἔδικοι οἱ φίδοί σου, διότι πῶς εἶνε δυνατόν νὰ σχηματίσω καινὴν ἰδέαν διὰ σέ; κανὲν ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα δὲν ἐγκρίνω και μετ' ὀλίγον θὰ μάθῃς διὰ ποῖον λόγον) Γλαυκώφειον Σελήνην, Ἀγγελοσ Ἀνδρεϊνὸν (κρίμα πού δὲν ἔστειλες εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τόσον ὠραῖον μεταφράσιν, — ἂν κρίνω ἀπὸ τὴν ἀρχήν) τὸ Ἄλνιγμα δὲν μου ἤρεσε τὸ «γιατί» θὰ ἦτο πολυλογία και τὸ ἄριον) Χιοσοκετὴ Δίρρη (βραβεῖον ἔστειλα ἀφ' οὗ ἔστειλες ἀπευθείας τὸ τετραδίων, βέβαια δὲν ἀπέλειπε) Κύνθειον Ἄσμα (ἀδύνατον νὰ δημοσιευθῇ ἡ πληροφορία σου, διότι δὲν δημοσιεύω τοιαύτας περὶ Μ. Μυσικῶν εἰς τὰς Μεταμορφώσεις ἢ ὀρθογραφία τηρεῖται, ἀλλὰ τὰ διπλὰ γράμματα μετ' ἡν λλ. λογίζονται ὡς ἕν εἰς τὰ ἀστέια παρὰ ὀνόματα μεταβάλλονται ἔν ἡ δύο γράμματα ἀπὸ κάθε λέξιν — ἢ ἀπὸ μερικὰς, — τῆς φράσεως) Ἀφροδίτην Σηλυβρίδαν, Νέμω (ἔχει καλῶς ἀλλὰ τὸ ὑστερόγραφόν σου δὲν τὸ ἐνόησα, πῶς ἐξήτεις «Διηγήματα» ἀφ' οὗ τὰ εἶχε λάθῃ ἐγκαίρως; ὁξίαν (περιμένω μετ' ὑπερβολὴν αὐτὴν τὴν ἐπιστο-

λήν διὰ νὰ ἰδῶ . . . τί εἶσαι) Ἀκτινὸν (ἡ Ἐθνετίας Καρδία εἶνε ὀφθαλμὸς σου ἢ γνώμη μου εἶνε νὰ μὴν ἀλλάξῃς ψευδώνυμον: σὺ ἔστειλα νεορὸς τὰς εὐχὰς μου διὰ τὴν ἑορτὴν σου) Διμ. Σαγκριώτης ([ΕΕ] διὰ τὴν καλλιγραφικὴν και ὠραῖαν ἐπιστολήν ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ) Σοφὸν Πιττακὸν (βραβεῖον ἔστειλα) ἔτοιμάζω πολλὰ νέα διὰ τὸ 1902, ἀλλὰ πάντων τὰ μυθιστορήματα θὰ εἶνε ἔξοχα) Ἀσπροποταμίτην (εὐγε και εἰς σέ, ὁ ὅποιος τὰ γράφεις τόσο ὠραῖα!) Κωνσταντίνον Μερυδιάν (εὐχαριστῶ πολύ) Ἀι-Λάτφ τῶν Πατησίων (ἔχει, ὁ προτείνων δὲν εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ πρῶτος, διότι τότε ἐξαναγκάζει τὸν ἄλλον εἰς ἀνταλλαγὴν, ἔν ὃ εἰμπορεῖ και νὰ μὴ θέλῃ νὰνταλλάξῃ διὰ τὸ ἄλλο ζήτημα, δὲν εἶνε καθόλου εὐκολόν εἶμαι βέβαια ὅτι ὁ ὑπάλληλος θὰ τὸ λησούσῃ) Ἄρθρον Ἀθέρων (ἔστειλα) Λευκὸν Κύνθον (ναί, ἀλλὰ ἡ μία δὲν ἦτο ὀρθή) Ἄστρον τοῦ Αἰγαίου (ἔστειλα) Ἡ Τραπεζοῦντιον (θὰ εἶδες εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τὰς Πληροφορίας σου) νὰ διατί νὰ εἶσθε τόσο ἀνυπόμονα τὰ παιδιὰ!) Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετ' ἡν 30 Νομβρίου δαπάνηται εἰς τὸ προσέχει.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἄλλους δεκταί μετ' ἡν 19 Ἰανουαρίου.

Ὁ γάρης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὅποιον δὲν νὰ γράψωμαι λύσεις τῶν οἱ διαγωνισμῶν, ἀνέστειται ἐν τῷ ἡμερῶν μας εἰς φακέλους, ὃν ἕκαστος περιεχει 20 φύλλα και τιμᾶται φρ. 1

534. Λεξιγράφος.
Τὸ πρῶτον φθόγγος μουσικῆς, Τάλλο ἐπιθετον κοινόν.
Στὸ σύνολόν μου θὰ ἰδῇς Μικρὸ νησι ἑλλητικόν.

Ἐπιθετὸν ἐπὶ τὸ Κουλαδίτου
535. Συλλαβογράφος
Ἡ μουσικὴ τὸ πρῶτόν μου παρέχει, Τὸ δεύτερον μου τὴν Ρωσσίαν βρέχει.
Ἀρχαία πόλις τ' ὄλον ἔτῃν Ἀσία Καὶ θὰ μ' εὐρήσῃ, ἐλπίζω, μ' ευκολία.

Ἐπιθετὸν ἐπὶ τὸ Κρητικὸν Κάστανον
536. Τονόγράφος.
Ἀπὸ τὴν κεφαλὴν σου ἐπάνω θὰ με ἰδῇς. Τὸν τόνον καταιδάζεις; δὲν εἶμαι διαγνήξ.

Ἐπιθετὸν ἐπὶ τὸ Ὁρακίτου
537. Δεκτυωτόν.
1.—Καὶ ἀγανές.
2.—Χώρα τῆς Ἑλλάδος.
3.—Φιλόσοφος.
4.—Χειρισμὸς ναυτικὸς.

Ἐπιθετὸν ἐπὶ τὸ Ἀρτανιάν
538. Πρόβλημα.
Ποῖος, τριψήφιος ἀριθμὸς, ἀναγνωσκόμενος ἀντιστρόφως, μένει ὁ ἴδιος, πολλαπλασιαζόμενος δὲ ἐπὶ τὸν ἐαυτόν του, δίδει γινόμενον, τὸ ὅποιον, ἀναγνωσκόμενον ἀντιστρόφως, μένει και τοῦτο τὸ ἴδιον;

Ἐπιθετὸν ἐπὶ τῆς Σιωπηλῆς Νυκτὸς
539. Μαγικὸν Γράμμα.
Τὴν ἀνταλλαγῆ ἔτος γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ δύο συμφῶνων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:
Νοσῶ, ἀπὸ, τέλμα, ὄρκος, ἄγων.

Ἐπιθετὸν ἐπὶ τὸν Ἀρχιμοναχικόν
540. Ἀκροστιχίς μετ' ἑλλητισυμφῶνου.
Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ἑπομένων λέξεων νὰ τεθοῦν ἀντὶ τῶν ἀστερισμῶν:
*** — ***

οὕτω δὲ θὰ σχηματισθῇ ἑλλητισυμφῶνον, τοῦ ὅποιοι ζητεῖται ἡ λύσις.
1. Γίγας. 2. Γοργών. 3. Ἀρπυία, 4. Μοῦσα. 5. Νηρηΐς. 6. Μοῦσα. 7. Ὀκεανίς.

Ἐπιθετὸν ἐπὶ τὸν Βόταρον
541. Μαγικὴ Ἐκβάν.
Ζητεῖται ἡ λύσις τῆς ἐν σελίδι 392 δημοσιευομένης Μαγικῆς Εἰκόνος. Ὁ ἐξερευνητὴς θὰ ζωγραφισθῇ ἄπλως ἐπὶ τοῦ Δουσοῦρου ἄνευ περιγραφῆς.